

ИСТИНА - VERITAS

Издание
на Католическата
епископска
конференция в България

Ego sum via, et veritas, et vita? Jo 14,6

Брой 2 (1471)

София, февруари 2013 г.

Цена 0.50 лв.

**Послание на папа Бенедикт XVI
за ХХI световен ден на болните -
11 февруари 2013 г.**

„Иди и ти прави също така“ (Лк. 10, 37)

Скъпи братя и сестри,
1. На 11 февруари 2013 г. -
литургично възпоменаване на
Блажената Дева Мария от
Лурд, в Марииното светилище
в Алтътинг тържествено ще
се чества ХХI световен ден на
болните. Този ден е за всички
болни, здравни работници,
вярващи християни и за всички
хора с добра воля „ден на
усилна молитва, на съучастие
в страданието и неговото под-
насяне за благото на Църквата,
ако и покана към всички
да открият в лицето на болния
ближен свято лице на Христос,
който - страдайки, уми-
райки и възкръсвайки - осъ-
ществи спасението на човечеството“ (Йоан-Павел II, пис-
мо, с което установява Световния ден на болните - 13 май
1992 г., 3). В този случай се
чувствам особено близо до
всеки от вас, скъпи болни, ко-

ито в здравните центрове или
у дома преживявате труден
момент на изпитания заради
болест и страдания. Нека до
всички вас достигнат окура-
жителните думи, казани от от-
ците на II ватикански събор:
„Вие не сте... нито изоставени,
нито безполезни; вие сте при-
званите от Христос - Неговия
живот и ясен образ“ (Послание
към болните, към всички, които
страдат).

2. За да ви придръжа в ду-
ховното поклонничество от
Лурд - място и символ на на-
дежда и благодат, до свети-
лището в Алтътинг, предла-
гам на вашето внимание ем-
блематичната фигура на Добрия
самарянин (вж. Лк. 10, 25-
37). Евангелската притча, раз-
казана от свети Лука, е част
от поредицата образи и исто-

[На стр. 2](#)

Густав Доре - „Митарят и фарисеят“

Щрихи от Ямбол

На 2 декември 2012 г. след
литургията празнувахме юби-
лей - 80 години на Мария Геор-
гиева Коналиева. Всички при-
състващи пожелахме на рож-
деницата крепко здраве и много
дълго да ни радва с присъс-
тието си. За нея пяхме „На мно-
гая лета!“

8 декември 2012 г. Господ
избра Дева Мария за майка на
Своя единствен Син, защото тя
бе най-достойната от всички да
роди Месията.

„Още от тригодишна възраст
е посветена на Господ и заради
своя праведен и безгрешен
живот е избрана за майка на
Спасителя“, каза отец Антон.

След литургията бе направено
кръщение на малката Кари-

[На стр. 4](#)

Пепеляна сряда - рутина или шанс за съзнателен живот

**„И повярваха ниневийци в
Бога: обявиха пост и обля-
коха се във вретища, мало
и голямо“ Йона 2, 5.**

Какво означава този сим-
вол? Има ли смисъл за нас
днес? Или ще се включим в
тълпата и ще приемем посип-
ването с пепел така, сякаш то
може да ни служи по-добре и
от тайство. Ще си въобрази-
м, че този символ може да
ни очисти и спокойни ще из-
лезем от черквата, за да се
върнем след година да запа-
лим отново по една свещ.

Но пепелта нищо не може
да ни донесе. Тя не ни очища-
ва. Не снема от нас лъжите,

обидите, завистта, с които
сме оковали сърцата си. Не
снема затвореността, студе-
нината, липсата на любов и
добра дума към другия човек,
които в забързаното всекид-
невие нямаме време да забе-
лежим, че са станали част от
нас.

Всички съгрешихме, както
пише апостол Павел в посла-
нието до римляните, „защото
няма разлика: всички съгре-
шиха и са лишени от славата
Божия“ (Рим. 3, 23). Няма при-
чина да мислим, че сме по-
добри и праведни или по-ло-
ши и грешни от околните. По
отношение на греха всички

сме еднакви - съгрешили. По-
ръсването с пепел е знак, че
осъзнаваме това, колко ни-
щожни и слаби сме по отно-
шение на греха. И както про-
дължава по-нататък апостол
Павел - оправданието не е не-
що, което ние получаваме за-

[На стр. 9](#)

[На стр. 4](#)

„Каритас“ - София, стартира нов проект „Обследване на бедността“

Бедността и социалното из-
ключване са сложни явления
с множество проявления. Те
засягат не само доходите и
материалното състояние на
хората, но и възможностите
им активно да участват в об-
ществото.

В условия на безработица и
влошаване на качеството на
труда най-уязвимите групи от
населението плащат най-ви-
соката социална цена. Изпъл-

нявайки милосърдната дей-
ност на Католическата екзар-
хия, натрупахме дългогоди-
шен опит и развихме голям
брой социални дейности в по-
мощ на тези хора: самотни и
болни възрастни, деца и въз-
растни с увреждания, самотни
майки, бежанци и много
други. За нас контактът с хо-
рата, разбирането за притес-
ненията, нуждите и проблемите
им, са основна предпостав-
ка за намиране на възможни
решения на техните проблеми
и оказване на адекватна по-
мощ и подкрепа за изгражда-
не на достоен живот.

По примера на колегите ни
от Западна Европа ние от „Ка-
ритас“ - София, се заловихме
с нелеката задача да проучим
всички аспекти на бедността
и да направим един своеобра-
зен проект, който ще създава
условия за изграждане на достоен
живот на хората, които са по-въз-
можни да се възстановят и да
участват в общество.

[На стр. 2](#)

100-годишен часовник в Дуванлии

„За глухите камбаната не
бие два пъти“ - това гласи ед-
на от българските поговорки.
Не така обаче е в пловдивс-
кото село Дуванлии. Там цър-
ковният часовник на всеки
къргъл час удря по два пъти.
Той е точно на 100 години и
въпреки старостта си продъл-

жава да възвестява на мест-
ните кога настъпва нов час от
дения или нощта. Църквата в
селото е построена през 1886 г.
26 години по-късно в Дуванлии
за енорист е назначен пловдивският
свещеник отец Комаров. Той намира средст-
ва и поставя часовника над
централната врата на божия храм.

Идеята е била звън-
тът от медната кам-
банка да се чува не
само в селото, но и в
съседните Калояно-
во и Житница. Ци-
ферблът на часовни-
ка е с римски циф-
ри, които досега не

[На стр. 11](#)

Народна мисия в село Малчика

Седмицата, която измина, наистина беше много богата. Имаше народна мисия в с. Малчика, в енория „Света Анна“. Отец Ремо Гамбакорта, енорийският свещеник, реши да направи мисията точно през втората седмица на Адвента. Той се постара програмата да бъде разнообразна и богата. В неделя, по-точно на втора ад-вентна неделя, започна мисията. Пристигнахме сестра Катя Иванова и аз и двете останахме през цялата мисия в селото. Отец Патрик Виале откри мисията заедно с отец Ремо и отец Йоско. След обяд отидохме в град Левски, където хората се събраха за литургия. Това е Църква „бебе“, понеже там от няколко недели започна да се служи неделна литургия. С нас бях и отец Паоло Кортези, и сестра Ана Глория, които останаха до сряда. Отец Паоло водеше литургията в град Левски, в спортната зала, която по-точно е като хале.

Как беше организирана седмицата? Всяка сутрин от 8.30 ч. имаше утринна молитва с народта. Идваха към десетина души и ние, мисионерите, които бяхме в енорията. След това тръгвахме да посещаваме семействата и болните. Разделихме се на две основни групи. Сестрите отиваха при семействата, а свещениците - при болните, понеже им даваха тайнствата елеопомазване и изповед. Отец Ремо като голем организатор всичко бе предвидил. За да не се загубим, той даде на всеки карта на село Малчика. И така всяка сутрин след молитва взимахме картите си и тръгвахме да обикаляме и да се срещаме с хората. Връщахме се на обяд. След почивка - кратка, но вкусна, някои от нас отиваха в местното радио, по-точно аз заед-

но с Маринела, и говорехме върху пасторалните писма на блажен Евгений Босилков, докато сестра Катя и отец Енцо ходеха до Центъра на послушание, сиреч къщна молитвена група. Също така сестра Ана Глория заедно с отец Паоло и аз с Маринела ходихме три дена в училището, където се срещахме с децата, разделени в две групи: от I до IV клас и от V до VIII клас. Три дена се срещахме с тях и говорихме за епископ Евгений Босилков, за приятелството, за Рождество Христово. Но това не е всичко. Имаше две литургии. Една от 16 ч. - за „баби и дядовци“, и една от 18 ч. - за всички, които искат - деца, работещи. След тази литургия ние отново отивахме в центровете на послушание, които общо бяха пет. Тези три дена - от понеделник до сряда, общо в центровете бяха към 70 души, което бе прекрасно, понеже имаше нови хора. Тези центрове започваха към 19 ч. вечер. С това денят свършваше. Но не съвсем, понеже имаше и вечеря. В четвъртък почти свършихме посещенията по семействата. Така че денят беше малко по-спокоен. Вечерните часове бяха организирани така, че след литургията от 16 ч. до следващата от 18 ч. имаше обожаване и възможност за изповед. В четвъртък вечер от Русе доиде отец Валтер и сестра Йола. Отец Валтер имаше беседа за литургията и за важността на неделния ден. Беседата започна с литургия, тъй като той през цялото време обясняваше частите на литургията. Хората останаха наистина доволни, понеже разбраха доста неща. Какво да ви кажа още? Това не бе всичко. Понеже отец Ремо като енорийски свещеник, които дава работа на онези, които обича, не се бе спрятал

дотук. В петък продължихме с програмата. Свършихме посещенията на семействата и бяхме в добро настроение, въпреки че отец Паоло и мен почти ни „изядоха“ кучета (шега, само малко ни нападнаха). След литургията от 16 ч. имахме кратка репетиция за песни и кръстен път. Кръстният път беше планиран да се прави на вън, но заради студеното време и снега, който падна до изхода на село Малчика (понеже извън селото към град Левски май го нямаше) той се състоя в черквата. Всеки от нас, мисионерите и хората, носихме кръста от спиране до спиране и така активно участвахме в тази набожност. Също така този ден сестра Франческа се срещна с децата от детската градина, а отец Патрик - с жenите от шивашкия цех. В събота ангажиментите намаляха. Останаха литургията и срещите със семействата и младежите. Срещата с младежите водеха отец Патрик и сестра Франческа, докато по същото време в салона аз имах среща със семействата. Говорихме за християнското семейство и за шестте крачки на надежда в едно такова семейство. Вечерта свърши с обща вечеря на младежите от Свищов и село Малчика с нас, мисионерите. След вечеря играхме на разни игри.

Неделята беше последният

ден на мисията и я закрихме. Преди закриването аз - на мястото на отец Енцо, проведох среща с децата, на която размишлявахме върху темата за приятелството. Имахме репетиция на песни за литургия. Задриди лошото време отец Патрик и отец Енцо не можаха да дойдат, за да закрият мисията. Това го направи отец Ремо. По време на литургията ние, сестрите, раздадохме на хората спомен от мисията - текста на Веруюто.

Какво да кажем на края? Освен едно голямо благодарение на Бог, че реши да използва нас, слабите, но в Неговото име силни хора, за да възвестим Благата вест, и в същото време ние, мисионерите, да се обогатим от срещите си с тях. Прекрасно е да се работи заедно за другите и с другите. Един полезен опит за нас, мисионерите, но и за хората. Така подгответи могат спокойно и радостно да дочекат Новородения Цар Иисус Христос. Да не забравя и едно голямо благодарение за отец Ремо, който повери своята енория на нас, които също като него сме от път и кръв. Ние сяхме, Бог ще пра-ви да расте, а някой друг ще жъне! Това е прекрасно, защото така се вижда, че Бог е във всичко и във всички!

Сестра Мария Божена
НОВОСЕЛЕЦ, ВМЗ

„Иди и ти прави също така“ (Лк. 10, 37)

От стр. 1

рии, взети от всекидневието, с които Иисус ни показва дълбоката любов на Бог към всяко човешко същество, особено когато боледува и страда. Освен това с последните думи от притчата за Добрания си „Иди и ти прави също така“ (Лк. 10, 37) Господ ни показва какво отношение трябва да има всеки Негов ученик към другите, особено към нуждаещите се от грижи. Става дума да се извлече от безп-

ределната Божия любов - чрез тясна молитвена връзка с Него - силата всеки ден да се живее като Добър самарянин, обръщайки конкретно внимание към наранените душевно и телесно, към молещите за помощ, дори те да са непознати и да нямат никакви средства. Това се отнася не само за духовниците и здравните работници, но за всички, дори за болния, който може в своето състояние да живее перспективата на вярата: „Не отвръщането от страданието,

не бягството от страданието лекува човека, а способността да се приема страданието и да се съзрява в него, да се намира в него смисъл чрез съединяването с Христос, Който е страдал с безкрайна любов“ (Енциклика Spe Salvi, 37).

3. Различни църковни отци са видели в образа на Добрания самарянин самия Иисус, а в мъжа, пострадал от разбойници - Адам, цялото човечество - погубено и наранено от собствения грех (вж. Ориген, Проповед върху Евангелието от Лука XXXIV, 1-9; Авмврорий, Коментар на Евангелието от Лука, 71-84; Августин, Проповеди, 171). Иисус е Син Божи, който представя любовта на Отца - една вярна, вечна, безгранична и безпрепятствена любов. Но Иисус е също и Този, Който „съблъчи“ „божествената Си дреха“, Който понижава Себе Си, за да се уподоби на човеци (Фил. 2, 6-8) и да се доближи до болките на човека, дори да слезе в ада - както казваме в Символа на вярата, и да донесе надежда и светлина. Той не се придържа ревниво към факта, че е

равен на Бог (срв. Фил 2, 6), но се навежда, пълен със състрадание, над безздната на човешкото страдание, за да излезе елея на утехата и виното на надеждата.

4. Годината на вярата, в която живеем, е нова възможност да се усили служението на благотворителността в нашите църковни общности, за да бъде всеки Добър самарянин за другия - за този до нас. В този смисъл, а и за да ни служат като пример и наследение, бих искал да обърна внимание на някои от много-то фигури в историята на Църквата, помогнали на болните да оценят страданието от човешка и духовна гледна точка. Света Тереза на Детето Иисус и на Светия образ „веща в Scientia amoris“ (Йоан-Павел II, апостолическо писмо Novo Millennio Ineunte, 42), знаеше да живее болестта, която я водеше към смъртта посред големи мъки, „в дълбока връзка със страданието на Иисус“ (Генерална аудиенция, 6 април 2011 г.). Досто-пochtеният Луиджи Новарезе,

„Каритас“ - София,
стартира нов проект
„Обследване на бедността“

От стр. 1

зен исторически преглед на милисърдните дейности на Католическата екзархия в миналото, картографиране на настоящите такива и анализ на бедността в наши дни.

Целта на проучването е да чуем бедните, да видим причините и измеренията на бедността, да определим начина на действие, да постигнем познаване на съществуващия ресурс на Католическата екзархия и установяване на връзки между организацията, да засилим взаимодействието между тях в отговор на нарастващите нужди.

Проектът „Обследване на бедността“ ще продължи до ноември 2013 г., когато ще завърши с официален доклад, разглеждащ отношението на Католическата екзархия към духовната и материалната нищета през призмата на действителни човешки съди, отделните измерения и проявления на бедността сред хората, на които ние помагаме. В него ще посочим възможностите за оказване на адекватна помощ на хората в неравностойно социално положение. Този анализ ще послужи за пастирска работа, социални дейности и лобиране и ще допринесе за авторитета на Църквата в обществото и сред институциите.

На 17 и 18 декември координаторите на проекта от „Каритас“ - София, участваха в конференция в Сараево, на която бяха изложени крайните резултати от проекта „Обследване на бедността“. Те са плод на двегодишни труд на колегите от „Каритас“ - Босна и Херцеговина. На конференцията присъстваха служители и представители на „Каритас“ - Босна и Херцеговина, от цялата страна. Епископ Комарица поздрави присъстващите и изнесе пламенна реч, в която приветства всички заедно да работим в името на онеправданиите, да бъдем добри и да се борим за правото на всеки да живее достойно.

Виктория ГОЦЕВА,
„Каритас“ - София

ИСТИНА
VERITAS
Брой 2 (1471)
февруари 2013 г.

ИСТИНА - VERITAS
продължител
на в. „Истина“ (1924 - 1949 г.)

Католическа църква
в България
1606 София,
ул. „Дюлин планина“ № 7
Директор
свещеник Благовест
Вангелов
Тел. 952-29-59
E-mail:istina-v@techno-link.com
Печактор Марио Георгиев
ISSN 0861-6450

Кампания на „Каритас“ в подкрепа на болни и самотни възрастни хора

Изпрати SMS с текст DMS CARITAS на 17 777 на цена 1 лв. за всички мобилни оператори. Помогни на един болен и самотен възрастен човек да получи грижа и разбиране в своя дом.
Домашни грижи на „Каритас“!
Защото сме хора!
Повече за кампанията ни можете да прочетете на <http://www.caritas-bg.org/>

Германия. Преди няколко години богата англичанка на име Мери Гипсън посетила с група английски туристи унивралната катедрала в Кьолн и останала очарована от този шедъровър на сакралното архитектурно изкуство. Като се върнала в Англия, тайно - чрез германска фондация - завещала голяма сума евро за тази величествена катедрала. Тя дала завещанието на дъщеря си да го пази до нейната смърт. Като умряла, дъщеря ѝ представила смъртния акт на фондацията, която поканила предстоятеля на катедралата отец Норберт Фелхолд да получи завещаната сума от 363 890 евро.

+ + + Германското музикално троица „Свещениците“ ще се състезава за участие в песенния конкурс „Евровизия 2013.“ Тримата свещеници се надяват да се представят успешно в конкурса, който ще се проведе в Малмъ, Швеция, през юли 2013 г. Триото е много известно и печели милиони евро, които предоставя на Католическата църква за благотворителни дела.

+ + + Братът на папа Бенедикт XVI прелат Георг Ратцингер е заявил пред баварското радио, че коледните и новогодишните празници е прекарал при брат си - папата, заедно с тесен кръг духовници, личните секретари и две монахини - домакини - всички германци, като са пели германски коледни и новогодишни песни.

Испания. По данни на католическата организация „Каритас“ дельтът на бедните в страната се е повишил от 19.7 процента през 2007 г. на 21.8 процента през 2012 г. Президентът на испанска „Каритас“ епископ Енрике Лоренцо е заявил: „Преди бяхме общество с бедни, сега сме на път да стамем „бедно общество“ вследствие на пагубната политика на

бившето социалистическо правителство.“ + + + Епископската конференция на Католическата църква в Испания издаде пастирско послание до народа и политическите партии, в което се настоява хората да се обединят в едно цяло, за да се преодолее икономическата и финансова криза в страната. Епископите рязко осъждат сепаратистките течения и насторения на баските и каталунци, които ще доведат до още по-голяма бедност на страната. От 45-милионното население на Испания над 40 млн. са католики.

Виетнам. Папа Бенедикт XVI е назначил епископ Томаш Ву Дин (58) за архиепископ на голямата епархия Бу-Чу, която обединява над 400 хиляди вярващи. От 70-милионното население на страната над 10 млн. са католики.

Венецуела. Кардинал Хорхе Уроза Савино е призовал всички венецуелци да се молят за оздравяване на болния президент Уго Чавес. Кардинал Савино е известен с острите си критики към комунистическия президент на страната.

Индонезия. По случай Рождество Христово индонезийските власти са помилвали седем хиляди затворници християни, от които две хиляди са католики. В момента в затворите на страната излежават при съди над 150 хиляди затворници, като капацитетът им е 102 хиляди. 220-милионната Индонезия е най-голямата мюсюлманска страна, а католиците са над 6 милиона.

Франция. Над 2 хиляди емигранти са протестирали пред нунциатурата в Париж, като настоявали Ватикан да съдейства пред френските власти за узаконяване на престоя им в страната.

+ + + Лидерката на френската Христиандемократическа

Папа Бенедикт XVI назначи монс. Дарио Вигано за директор на Ватиканския телевизионен център

Светият отец назначи монс. Дарио Едоардо Вигано, професор в Папския Латерански университет, за директор на Ватиканския телевизионен център и за секретар на Административния съвет. Монс. Вигано заема мястото на отец Федерико Ломбарди, който остава ди-

ректор на Ватиканския пресцентър и на Радио Ватикан. Папата назначи досегашния подсекретар на Папския съвет за социални комуникации Анджело Шелцо за заместник-директор на Ватиканския пресцентър.

брой убити духовници от последните 20 години. През 2011 г. загиналите са били общо 26.

+ + + Папа Бенедикт XVI е назначил контролен орган, който да проверява и отговаря за по-прозрачна работа на префектурата за икономическа и финансова дейност на ватиканската държава и Светия престол. Президентът на префектурата съобщи, че този орган е в сила от февруари 2013 г.

+ + + Кардинал Леонардо Сан드리 е осветил възстановената сирийско-католическа катедрала в Багдад, която беше тежко повредена през 2010 г. от терористи.

+ + + Папа Бенедикт XVI е назначил декана на наказателния съд Пио Вито Пинто за президент на светския апелативен съд, състоящ се от духовници и миряни. Пинто е 71-годишен, италианец, и наследява поста от испанец Хосе Мария Серено Руис.

+ + + Светият отец е открил международен американски конгрес във Ватикан, на който са присъствали над 250 представители от двете Америки - духовници и политици, между които кардиналите на Торонто и Бостън Томас Колинс и Патрик О'Малей, кардинал Оскар Родригес от Хондuras и др. Срещата е минала под мотото „Задълбочаване на вярата, новата евангелизация, емиграцията, насилието и корупцията, търговията с дрога и оръжие, бедността, брака и семейството“. Конгресът носи название „Църквата в Америка“.

+ + + Архиепископ Амбрас Мадхха - папски нунций в Бряг на слоновата кост, е загинал при автомобилна катастрофа. Той се е връщал от церемония, на която ръкоположил петима нови свещеници в гр. Одиене. 57-годишият папски дипломат е роден в Индия; бил е главен посредник между воюващите групи в страната и еуважаван като голям миротворец. От 18-милионното население на Бряг на слоновата кост над 8 милиона са католици. Като бивша френска колония официалният език е френски.

+ + + Папа Бенедикт XVI е приел на частна аудиенция германския президент Йоаким Гаук. Двамата германци са разговаряли много сърдечно по различни въпроси и теми. Германският президент е подарил на папата луксозен бастун и негова биографична книга. А Светият отец се е реванширал с гравюри от базиликата „Свети Петър“ през XVI век и екземпляр от третия том на книгата му за Христос. Германският президент е бивш евангелски пастор в бившата ГДР. Той има четири деца от първата си съпруга Ханси (Герхилд), но е разделен с нея, без да е разведен.

Сега живее с германската журналистка Даниела Шадт на „семейни начала“. Тя не го е придружавала по време на посещението му при папата.

Рубриката води
Петър КОЧУМОВ

3 ИСТИНА
VERITAS
Брой 2 (1471)
февруари 2013 г.

Енциклопедия „Тео“

Отново за годината на раждане на Исус

Началото на християнската ера, чиято първа година е считана за годината на раждането на Исус, е определена доста късно - през VI век, от един арменски монах, наричан Дионисий Малки. Той смята като първа година на християнската ера годината 754 г. от римската ера, която също е със съмнително начало, тръгвайки от предположителната дата за основаването на Рим. Дионисий Малки поставя началото на годината на 25 март - деня на зачатието на Христос. Въщност цар Ирод вече е мъртъв през 754 г.; затова историците смя-

тат, че раждането на Исус се разполага във времето между 8-ата и 4-ата година преди нашето летоброене, като годините 7-а и 6-а са най-вероятни. От това следва, че общественият живот на Христос е бил по-дълъг, отколкото се вярва.

По времето на Христос летоброенето в Палестина е това, установено през 312 г. пр. Хр. за целия Изток от цар Селевкт и по тази причина се нарича ератата на селевките или още - гръцката ера.

Енциклопедия „Тео“

Геолози изчислиха точната дата на кръстната смърт на Спасителя

Според учениите Исус Христос най-вероятно е бил разпънат в петък, 3 април 33 г. Това заключение е направено във връзка със сейзмичната активност в района на Мъртво море, на 20 км от Йерусалим. Фактът на земетресението по време на разпъването на Спасителя се споменава в Евангелието от Матей, глава 27.

За да анализират геоложката активност в този регион, геологът Джейферсън Уилямс от Supersonic Geophysical и колегите му Маркус Шваб и Ахим Брауер от German Research Center for Geosciences са изследвали проби от три вида скали, взети от плажа Ейн Геди на Мъртво море.

Утаечните слоеве са показвали, че най-малко два случая

на силна земетръсна активност са оказали влияние върху земната кора - мащабно земетресение през 31 г. преди Христос и друг, по-късен трус, случил се между 26 и 36 г.

„Денят от седмицата и датата на разпъването са известни с достатъчна степен на точност, само годината остава под въпрос“, пише Уилямс. Учените са взели данните от резултатите от по-ранно изследване, публикувано в списание Nature. Те водят до следните изводи:

И четирите Евангелия свидетелстват, че разпъването на Исус Христос е станало във времето, когато Понтий Пилат е бил прокуратор в Юдея, т.e. между 26 и 36 г., както и че конкретният ден е

бил петък и Исус е умрял няколко часа преди еврейския шабат (съботата), т.e. в петък вечерта. От Евангелията от Матей, Марко и Лука следва, че Исус е умрял преди настъпването на нощта на 14-ия ден на месец нисан. Така изследователите, като отчитат еврейския календар, астрономическите изчисления и геоложките данни, стигат до извода, че най-вероятният ден на Христовото разпътане е 3 април 33 г.

По www.catholic-news.bg

Xристос се изкачва към Йерусалим, където ще умре разпънат и след това ще възкръсне. По време на това последно пътуване Иисус разговаря със Своите ученици на различни теми. Една от тях е молитвата. Как да се молим? В Евангелието се говори за несправедливия съдия, преследван постоянно от една вдовица, търсеща справедливост, който заради нейното упорство изпълнява желанието ѝ. Молитвата ни трябва да бъде постоянна и усърдна, но в същото време - както ще видим сега - и смиренна. За да разсее и най-малкото съмнение относно смисъла на прочетената притча, евангелист Лука започва с обобщението „а на тези, които бяха убедени в себе си, че са праведни и презираха другите, каза тази притча“. Защо именно сега Църквата е избрала този текст? Защото от тази дата започва тъй нареченият постен триод - цикъл от литургичната година, който включва четири седмици на подготовката за Великия пост, 6-те седмици на самия пост и завършва със Страстната седмица. Така че и ние заедно с Христос ще вървим по пътя за Йерусалим, подгответи се духовно да посрещнем, както подобава, голямото събитие - Възкресението Христово.

Нека видим двата образа на молещи се евреи в храма. Кой е фарисеят? Той е добър човек, вярващ, стриктно спазва закона Божий и традиции, плаща си редовно десятъка, казва си молитвите в храма, пости, въобще е примерен и съзнателен, бихме казали.

Той - както всеки много религиозен човек - би искал всички да са като него и това често му причинява огорчения, защото не всички вярващи са редовни като него. Фарисеят се моли тихо в храма. Молитвата му въсъщност е едно благодарение на Бог (beraka). Какво по-добро от това, ще си кажем. Той благодари за своята вяра и преданост към Бога и Закона, за това, че не краде, не прелюбодейства, за то-

тел. Той е лошият, но неговите думи на молитва са думи на разказание. С наведен поглед той успява едвам да каже: „Боже, бъди милостив към мене, грешника.“ Неговото разкъсано сърце няма думи, за да изрази болката и съжалението, но същевременно той съзнава, че и много думи не биха му послужили; достатъчно просто да се оставис пълно доверие в ръцете на Бог, който е безкрайно милосърдие.

Силата на митаря е в неговата вяра в Бог и в близния. Той вярва, че Бог може да му прости въпреки тежестта на падението. С една дума, да се признаеш за грешник, означава да се почувствуваш син на Бог и брат на близния. Слабото място на фарисея пък е липсата на нужда от прошка, липсата на нужда от другия, с една дума гордостта. Самодоволен, той се и самоопрощава; за него другият съществува само за да може да измери собственото си величие. Фарисеят се задоволява с минималното - не съм крал, не съм пре-

врата е признание за собствената безпомощност и убеденост, че не притежаваме нищо, че всичко е дар. Тя е очакване на всичко, на всяка какви дарове само от Бог. Противоположност на така разбраната вяра са горделивостта и егоизъмът. Горделивият човек (фарисеят) смята всички тези дарове за своя собственост и всичко приписва на себе си. Уверен е, че всичко зависи от него, като че ли в неговия живот не присъства това непрестанно Божие даряване; като че ли няма място за непрестанната Божия прошка и милосърдие. Зрелостта и почеността на фарисея сякаш са го импрегнирали срещу Божията благодат. Въсъщност силата Божия не може да работи в нас, когато не е допусната. Когато сме силни, самодоволни и самодостатъчни, вярата ни не може да се развие и задълбочи. Божията любов не може да лекува този, който няма нужда от лечение. Тъкмо за това трябва да почувствува собствената си слабост, трябва да видим, че има нещата, които не сме в състояние сами да направим, и тогава се появява шансът да се обърнем към Бог и на Него да поискаме да се опрем. Тогава нашата безпомощност ще се превърне в пролуката, през която ще се проправи към сърцата ни благодатта на вярата. Това бе истината, която прозря митарят; неговата слабост позволи на Божията сила да го стигне. Неговата слабост го спаси. И нека се замислим - всеки само за себе си - кой кой е от притчата.

Отец Петко ВЪЛЛОВ

Митарят и фарисеят

ва, че е справедлив; не казва изрично, че почита баща си и майка си, от което можем да предположим, че те са починали. Не споменава и че не убива, защото е ясно, че е миролюбив човек. С една дума, спазва всичките 10 Божии заповеди плюс църковните за поста и десятъка. „Балансът на сметките“ с Бог е в негова полза, защото фарисеят си е направил всичко по право, справедливо. Не остава нищо друго освен Бог да го възнагради. Но освен че се самонаграждава, той бърка и като раздава присъди над другите. Заема мястото на Бог като съдия, без да бъде оторизиран и без да даде право на другите за защита и обжалване на присъдите. „Благодаря Ти, че не съм като другите.“ Той си е прав и няма нужда нито от другите, нито от Бог.

Кой е пък митарят? Бирник, който работи за римския окупатор; мразен и изолиран от своите, подмазвач и преда-

ти и всеопрощаващ. Митарят признава своята духовна мизерия, несъвършенство, привързаността си към земното, която не му дава възможност да се извиси, признава нуждата от прошка.

Притчата свършва, оправдавайки лошия митар и осъждайки добрия фарисей. Каква поука да извлечем? Коренът на молитвата не е справедливостта по човешки, а Божията спасителна справедливост. Спасението не е възнаграждение, а благодат, дар Бога. Бог в своята голяма любов не е задължен да държи сметка за „счетоводните баланси“, Той не е безпощаден кредитор или тиранин, а преди всичко баща. Затова скоро ще чуем притчата за Блудния син - притча за безграничната бащина лю-

любодействал. Днес бихме казали нямам съртни грехове, но предпазвайки се от големите препятствия, той продължава да бъде носен по повърхността на течението, губейки от поглед важното - целта. Без риск да влезем на дълбокото - макар с криза и терзание - няма истинска среща с Бога Спасителя, няма истинска хармония, а само привидно затишие. Въсъщност тя трябва да благодарим за това, че грешим; да, това също е една милост. На комуто е простено много, той обича много, радостта му от прошката е голяма. Не е хладен, ни топъл, ни студен, т. е. не е безразличен; той не разчита само на собствената си сила, но търси и намира, рискува и така побеждава. Както казва богословът Тадеуш Дайчер,

Седмица на молитва за единение на християните

От стр. 1

„Който е станал един от нас, за да заприличаме и ние на Него“ - да направи така, че и ние да станем едно. Литургията беше открита с обща песен „Сияе, свети е Бог, Бог наш всемогъщ“, а до макинът отец Диайр Хадавян се обрна към присъстващите с приветствие. До него бяха отец Валтер Гора - свещеник на католическата черква „Свети Павел от Кръста“, пастор Даниел Топалски от Методистката църква и пастор Ивайло Сяров от Баптистката църква.

С думите „Иисус казаше: „Там, където двама или трима са събрани в мое име, Аз съм сред тях“ той привърши към тишина и размиление. Всички бяха едно цяло с едно сърце и душа, отправени към Бог. Заедно ние свидетелствахме за Неговото присъствие. Всички се хванаха за ръце и образуваха една безкрайна верига, докато траеше „Възхвала и действие на благодатта“. Думите на отец Валтер Гора, изпълнени с благодарност за дара на многообразните култури, различните езици, за различните обычии и традиции, ни изпълниха с гордост, че сме християни, че сме силни и жизнени в своето

многообразие и че можем да изградим помежду си отношения на братство и приятелство, които да ни отведат към по-голямо единство. Общият възглас „Колко е хубаво и приятно да живеем заедно като братя и сестри в единство“ проехтива след всяка възхвала на Иисус Христос, Който ни помири с Бог чрез Своята съмрт, Който ни даде надеждата да се борим с всяко зло в днешния свят; следващата възхвала на Свети Дух, който възхновява по пътя към пълното единство и да бъдем

солидарни. Отец Валтер Гора още един път в своето слово ни напомни колко добър и милостив е Господ към нас, колко ни обича и помага и че в името на тази безкрайна любов ние трябва да се обърнем и тръгнем по пътя на разбирателството и взаимопомощта. Песента „Христе, ти мой живот си“, изпътана от католическата общност, потвърди думите, че всички, независимо от коя Църква сме, сме „деца на Бога“ и че ако вървим заедно и решително, единството ще бъде постигнато с общи усилия. „В едно събиращ ни Ти с безкрайната Си любов.“ Отец Диайр напомни, че нашите слабости не винаги ни позволяват да

свидетелстваме за единство. Той ни прикани да изповядаме греховете си за разединяването и да поискаме милост от Господ. Пак в тишина всеки остана с мислите си, за да потърси своята отговорност. Всички в един глас поискаха милостта на Господ да ни вдъхнови в изграждането на единство по пътя на праведността. В знак на помирение си стиснаха ръцете с думите „мир“, „в името на Бог“ - всеки по начина, на който го

Щрихи от Ямбол

От стр. 1

на. „Радостно е, че родителите на Карина са избрали да я кръстят на този ден, когато празнуваме Безскърно зачатие на Дева Мария - каза отец Антон. - Нека Божията благословия бъде над нея и тя като Дева Мария да живее праведно и безгрешно.“ Всички пожелахме на Карина здраве, добър успех в училище и голяма вяра в Бог, която да я съпъства през целия живот.

25 декември 2012 г. Рожество Христово

Храм „Св. Кирил и Методий“ в Ямбол е украсен с коледна украса по случай празника. Направена е и малка пещера за пресъздаване на раждането на Иисус. Отслужена е тържествена литургия. Всички присъстващи в храма се поклониха на Младенеца Иисус и Неговата майка Дева Мария, както някогашните мъдреци, водени от звездата на Иисус, са преодолели трудности, забрани, преследвания, гонения, коленичили пред единствения Божи Син, единствения Богочовек и наш Спасител, с вяра, че Той е Слово, Истина, Светлина, Вяра, Надежда, Любов, Милосърдие, Милост, Спасение, Изкупление и вечен живот. И нека и ние като мъдреци имаме вяра в нашия Бог Иисус, да се ръководим от Неговата светлина, да станем по-добри, да Го обичаме, да се обичаме и сами да отворим вратите на Царството небесно, ни посъвет-

ва отец Антон.

След литургията няколко деца, ръководени от своите майки, изнесоха писка за подготовката и отпразнуването на Рождество Христово. С нея те искаха да ни покажат, че най-важното за нас не са подгответните богати трапези и подаръците под елхата, а радостта от раждането на Иисус, нашия Спасител. Показаха ни и един начин за възпитанието на децата във вярата Христова. И на края пяха песни за възхвала на Иисус.

26 декември 2012 г. Свети Йосиф Обручник

Отслужена бе тържествена литургия. „Скъпи братя и сестри в Христа, днес празнуваме свети Йосиф Обручник - мълчаливия светец, когото Господ избра за законен земен баща на Иисус и който се подчини на заповедите му. Той бдеше над Иисус от зачеването му и до израстването му. Свети Йосиф е покровител на всички работници, а с отглеждането и възпитанието на Иисус стана пример за подражание на всички бащи. И затова 26 декември е обявен за ден на бащата. Нека всички родители се запознаят с житието на свети Йосиф Обручник и да им бъде пример за възпитанието на децата им.“

27 декември 2012 г. Свети Стефан

След литургията отец Антон ни говори за живота на свети Стефан и за неговата вяра, заради която издържа на мъченицата и както брулено дърво, което, огъвано от бурите, не се пречупва, така и той не се отказва от нея. Нека и ние не се отказваме от вярата си в Бог, а да я укрепваме и предаваме на поколенията след нас.

Йовка КОНАЛИЕВА, Ямбол

A вторите на трактати за благочестието на нашето време отново и относно се оплакват от отсъствието на Бог. Бог се е отдалечил от нас, ние вече не чувствуем присъствието му в центъра на живота си. Говори се за секуларизация, за светското начало на света, в който ние вече не сме в състояние да срещнем Бог. Предлагат се две посоки. Първата търси чисто светския ангажимент, работата в света, хуманитаризма като подходящо място за християнина. Другата набляга на оттеглянето вътре в себе си, на медитацията като начин за намиране на спокойствие и тишина, като изолиране от суетата на света. Направен бе опит да се съчетаят тези два полюса в програмата на Съвета на младежта, наречена „Борба и съзерцание“. Решението е да позволим на нашата дейност да преминава в молитва и медитация, а в нашата дейност да бъдем със себе си и с Бог, както Григорий казва за Бенедикт.

Бенедикт е в състояние да ни научи как щастливо да съчетаем действие и съзерцание. Той знае, че не трябва да се отделят спомените от действията, връзката с Бог от всекидневните дела. Горади тази причина ние трябва да държим Бог в ума си навсякъде, дори и в чисто светските дела, включително когато става дума за банални въпроси от всекидневието. Така Бенедикт поставя това изискване към иконома на манастира: „Покъщнината и цялото манастирско имение той ще гледа като свещени съдове“ (Пр. 31). Грижата за инвентара, надзорът на имуществото, управлението на парите - за Бенедикт всичко това не е нещо скверно, но има нещо общо с Бог. В наставленията си към манастирския иконом Бенедикт се позовава на пророчеството на Захария: „Всички котли в Иерусалим и Иудея ще бъдат светиня на Господа Саваота“ (Зах. 14, 21). Следователно икономът на манастира трябва да гледа на собствеността на манастира като на принадлежаща на Бог. При управлението на предметите от този свят монахът се среща с Бога на обещанието, който присъства тук от самото начало. Той не трябва да се отделя от света, за да бъдес с Бог, но бидейки в света, той също е в Бог и когато се занимава с тези неща, той е с техния Създател.

В глава 4 свети Бенедикт показва какво означава живот в присъствието на Бог. „Да знаяш със сигурност, че Бог те вижда навсякъде.“ А в глава 7 той описва по-ясно какво означава да бъдеш виждан и наблюдаван навсякъде.

Монахът трябва да знае:

Че Бог винаги го гледа от небето, че действията му са навсякъде видими за божествените очи и непрекъснато се отчитат от ангелите. Това е, което Пророкът ни показва, когато той представя Бог като присъстващ винаги в нашите мисли и думи: „защото Ти изпитваш сърца и утроби, праведни Боже“ (Пс. 7, 10).

Да живееш в присъствието на Бог, означава първо да го приемеш за постоянно в най-съкровените кътчета на сърцето си, да бъдеш отворен за него във всички свои мисли и чувства, да позволиш да бъдеш съден от него и да признаеш колко си привързан към себе си, колко далеч си от зависимостта от Бог. Жivotът в присъствието на Бог е един непрекъснат процес на пречистване. Всички чувства и мисли, които възникват в ежедневната ми дейност - било то по време на работа или по време на молитва - водят към проникновената светлина на Бог, за да бъдат разгледани от него. Така животът пред Бог води до все по-дълбоко самопознание. В светлината на Бог нищо не остава скрито, нито нерешените проблеми, нито обърканите чувства, нито желанията и нуждите, нито мислите и нагласите. В присъствието на Бог сме в контакт със себе си навсякъде. Самият Бог ни подтиква да

те на Писанието са думите на Бог, Който присъства при нас. Подобаващо е да живеем със словото на Бог и в словото на Бог. По този начин Бог иска да се хвърли светлина върху конкретни събития и трудности на деня, за да ни накара да почувствуем присъствието му в ежедневието на нашето съществуване. Ако например съчетанието от емоции и агресия на участниците възпрепятства истинската дискусия, спомняме си текста, който Бенедикт цитира в пролога: „ето Мe“ (Ис. 58, 9). Тогава сам Бог ще присъства в безнадежно обърканата война на думи. Той придава различно измерение на отровената среща; променя ситуацията, като ни позволява да вярваме, като ни позволява да почувствуем присъствието му в едно друго решение въпреки ината и упорството на участниците. Присъствието на Бог ни помага да примирим противоположните гледни точки и дава възможност да поглед-

(Пс. 72, 22-23). Божието слово не просто ме вдъхновява в това, което трябва да правя, а вместо това ме трансформира и създава в мен това, кое то казва. Ако нещата са трудни и неблагоприятни, според Бенедикт „във всичко това удържаме преголяма победа чрез Оногова, Който ни възлюби“ (Римл. 8, 37; 4-та степен), а след това тези думи му помагат да се примери с невероятните изисквания, които му се поставят, да не се „пречупи“ пред тях, а да ги преодолее с вяра в Господ и в Неговото присъствие. За Бенедикт духовният живот по същество означава да живеем в Божието присъствие, да живеем в словото на Бог. Ако човек позволява да бъде докоснат от Божието слово, той ще бъде освободен от ограниченността на съзнанието и самолюбието си и ще се напълни с Дух Божий. Аскетизъмът на монаха се състои в това, че позволява да бъде трансформиран от самия Бог и от Неговото слово и по

занимаваме с Бог. Това би разделило вътрешно човека и би поставило прекомерни изисквания пред него. Вместо това се изисква човек да се отвори към реалността, да се подчини на всеобхватния Бог. Пълното отдаване в присъствието на Бог следователно не се състои в концентрирано обучение, а напротив, в това да се оставиш да проникнеш в някой друг, да се потопиш в реалността на Бог, в Когото ние се движим и съществуваме. Така на практика трябва да бъдем по-малко загрижени за главата, отколкото за тялото.

Сърцето ни трябва да почива в Бог, Който присъства в нас. Нашите жестове, телесна поза, начинът ни на говорене, спомените, цялата ни дейност, всичко трябва да свидетелства за преживяното присъствие на Бог. Затова Бенедикт не се колебае да даде конкретни напътствия относно начина на говорене и физическите нагласи.

Единадесетата степен на смиренето е, че когато един монах говори, той го прави спокойно и без смая, смилено и сериозно, с малко и разумни думи, и че той не е шумен в речта си. Писано е: „Мъдрият човек се познава по малобойността на думите му.“ (Пр. 7)

Усещането за присъствието на Бог се простира до постановката на гласа и позата на тялото.

Дванадесетата степен на смиренето монахът постига, когато е смирен не само в сърцето си, но и в поведението си е такъв. Затова било на богослужение, в черква, възчи, в градината или на улицата, по полето, с една дума - било че седи, върви или стои, винаги ще държи главата и очите на ведени към земята. (Пр. 7)

Според Бенедикт да живееш в присъствието на Бог поставя своя отпечатък върху напътствията на Бенедикт по отношение на молитвата. Тъй като това е Бог, който ни говори, ние първо трябва да се отворим към думите му, трябва да му позволим да ни говори. Това се случва, когато четем словото му. Днес рискуваме да пропуснем думите на Бог към нас. Ние мислим, че трябва постоянно да изливаме молитви и не забелязваме колко многословни са те. Или напротив, оттегляме се в мълчание, бягаме от думите и мислим, че да се наслаждаваш на мълчанието вече е общение с Бог.

Първо идва словото на Бог, което е насочено към мен, стряска ме, предизвиква ме, наранява ме и ме съди, но също така ме изцелява и освобождава. Молитвата и мълчанието могат да бъдат само отговор на Божието слово и не могат да го предвидят. Затова Бенедикт разпорежда да се молим често, но кратко. В молитвата монахът трябва да отговори на Бог и да изрази своята готовност да отговори на Божието слово и с делата си. Затова Бенедикт не ни дава никакви указания по отношение на мистичната молитва, а отрязвачи напътствия за това как да се разкриваме отново и отново пред Бог във всички ситуации от всекидневието. Решаващият елемент наистина не е нашата дейност, а живота с Бог, в Негово присъствие, в изслушване на думите му, адресирани до нас, които ни показват пътя. В молитвата монахът отговаря, че е чул словото на Бог и сега е готов да Го последва.

Живеейки с Бог обаче, не означава, че ние трябва постоянно и интелектуално да се

Живот в присъствието на Бога

Отъкс от книгата
„Бенедикт от Нурсия“
от отец Анселим Грюн,
OSB

Превод от английски:
Редактор:
Снежана Францова
Мария Чепишева
Този отъкс се използва с разрешението на автора

разглеждаме нашата собствена реалност, така че да можем да я разпознаем и да позволим тя да бъде пречистена от него.

Жivotът в присъствието на Бог има за Бенедикт и един друг аспект. Бог присъства около нас като човек, който ни говори. Инициативата е на Бог. Това става ясно от пролога, където Бенедикт казва: „Нека отворим очите си към Божията светлина и се вслушаме в онова, към което всекидневно ни кани Божият глас, като вика: „Днес, ако чуете гласа му, не ожесточавайте сърцето си“, а също и: „Който има ухо, нека чуе що Духът говори на църквите.“ И какво казва Той: „Дойдете, деца, послушайте ме, на страх Господен ще ви научи.“ „Ходете, докле имате светлината, за да не ви обгради мрак.“ Господ търси своя работник и затова отправя тези думи към множеството. Той повторно казва: „Искали някой да живее и обичали да дълголетие, за да види блага?“ Ако чуеш това и отговориш: „Аз“, тогава Господ ти казва: „Искаш ли истинския вечен живот, сдържай езицата си от зло и устата си от коварни думи; отклони се от зло и прави добро, търси мир и върви по следите му. Ако правите така, очите Ми ще бъдат обрънати към вас и ушите Ми към вашите вопли и преди да сте повикали, Аз ще отговоря: „вижте, тук съм.“

Бог ни говори още преди да го попитаме. Той използва думите на Писанието. Бенедикт поставя думите на Писанието в устата на Бог, така че те да станат изцяло лично обръщение. Това не е абстрактно Божие слово, а думи, с които в настоящия момент Бог ми говори. Разликата във времето между речта на Бог в Библията и нас самите няма никакво значение за Бенедикт. Думи-

нем на нещата от по-високо ниво.

Присъствието на Бог не е винаги едно и също, то не е някаква абстрактна аура, която ни заобикаля, а е личност, която отново и отново ни докосва. И в зависимост от ситуацията е и словото, което Бог отправя към нас. Той се среща с нас многократно по един нов и изненадващо непредвидим начин. Ако ние спокойно си седим в нашата стая, тогава ще почувствуем Бог от пасажа „Вижте, ето ме!“ по различен начин, отколкото когато например си спомняме за него по време на разправия с близкиния. Въпреки това ние никога не чувствуем Бог като обикновена атмосфера на Божественост, а винаги като личност, която се появява пред нас със Своите искания. Чрез словото си Бог се стреми да ни промени, да ни освободи от фалшивото отношение и да ни изпълни с Духа на Своето слово.

В глава 7 „За смиренето“ Бенедикт посочва, че вътрешният процес на пречистване на монаха започва от Божието слово. В дванадесетте степени на смирене той описва духовното пътуване на монаха. Пасаж от Писанията направлява всеки етап от пътуването му. Монахът трябва да упражнява отношенията, което различните степени изискват, като отнесе към себе си Божието слово. Така например във втората степен той трябва да разсъждава върху цитата: „зашто слязох от небето не за да върша Моята воля, а волята на Отца, Който Me е пратил“ (Ин. 6, 38). И в шестата степен той трябва да каже по отношение на всички задачи, които са му възложени, „аз бях невежа и не разбрал; като добиче бях пред Тебе. Но аз съм винаги с Тебе; Ти ме държиш за десница“

този начин да расте все повече и повече в любовта на Христос.

Мисълта за живот в присъствието на Бог поставя своя отпечатък върху напътствията на Бенедикт по отношение на молитвата. Тъй като това е Бог, който ни говори, ние първо трябва да се отворим към думите му, трябва да му позволим да ни говори. Това се случва, когато четем словото му. Днес рискуваме да пропуснем думите на Бог към нас. Ние мислим, че трябва постоянно да изливаме молитви и не забелязваме колко многословни са те. Или напротив, оттегляме се в мълчание, бягаме от думите и мислим, че да се наслаждаваш на мълчанието вече е общение с Бог.

Първо идва словото на Бог, което е насочено към мен, стряска ме, предизвиква ме, наранява ме и ме съди, но също така ме изцелява и освобождава. Молитвата и мълчанието могат да бъдат само отговор на Божието слово и не могат да го предвидят. Затова Бенедикт разпорежда да се молим често, но кратко. В молитвата монахът трябва да отговори на Бог и да изрази своята готовност да отговори на Божието слово и с делата си. Затова Бенедикт не ни дава никакви указания по отношение на мистичната молитва, а отрязвачи напътствия за това как да се разкриваме отново и отново пред Бог във всички ситуации от всекидневието. Решаващият елемент наистина не е нашата дейност, а живота с Бог, в Негово присъствие, в изслушване на думите му, адресирани до нас, които ни показват пътя. В молитвата монахът отговаря, че е чул словото на Бог и сега е готов да Го последва.

Живеейки с Бог обаче, не означава, че ние трябва постоянно и интелектуално да се

На стр. 9
ИСТИНА
VERITAS
Брой 2 (1471)
февруари 2013 г.

ПЪРВО СПИРАНЕ

Исус е осъден на смърт
- **Покланяме Ти се, Исусе Христе, и Те благославяме.**
- **Защото чрез Твоя свети кръст си изкупил света.**

Исус е осъден от Своите си хора, от тези, които беше обиспал с благодати. Осьдиха Го, сякаш беше размирник - Него, Който е самата доброта; като богохулник - при положение че Той е самата святост; като честолюбец, когато Той стана последният от всички. А е осъден на смърт кръстна, сякаш беше най-долният от робите.

Тъй като Той дойде на този свят, за да страда и да умре и за да ни научи да правим смирено и двете неща, Иисус с любов приема несправедливата смъртна присъда.

Също така в Евхаристията е Иисус, осъден на смърт. Осьден в благодатите Си, които не са търсени; осъден в любовта Си, която не е позната; във вида Си на тайнство - отричано от невярващи и осквернявано от ужасни светотатства. С едно недостойно причестване пошият християнин продава Иисус Христос на демона, предава Го на страдания, поставя Го в краката на Сатаната - цар в сърцето на недостойния, разпъва Го в греховното си тяло.

Лошите християни изтезават Иисус повече от самите евреи, понеже в Йерусалим Той бе осъден само веднъж, докато в Светото причастие е осъждан всеки ден, на безброй места и от плашещ брой злонамерени съдии.

Въпреки всичко Иисус се оставя да бъде обиждан, презиран, осъждан; и продължава да живее в Евхаристията, за да покаже, че любовта му към нас е безусловна, безрезервна и превъзхожда нашата неблагодарност.

Прости, о, Господи, хиляди пъти прости нашите светотатства! Ако аз извърша дори едно, ще прекарам целия си живот, давайки удовлетворение за него. Искам да Те обичам и почитам заради всички, които Те презират. Дай ми благодатта да умра с Теб.

Отче наш... Радвай се...
Слава на...

ВТОРО СПИРАНЕ

Исус е натоварен с кръста
- **Покланяме Ти се...**
- **Защото чрез Твоя...**

В Йерусалим евреите натоварват Иисус с тежък и позорен кръст - кръстът по онова време се е смятал за инструмент за мъчения на най-падналия човек. Иисус приема с радост този кръст, прегръща го с любов и го понася с благост.

Така Той иска да го омекоти, олекоти и обожестви в Своята кръв.

В Светото причастие на олтара лошите християни натоварват Иисус с един кръст, много по-тежък и срамен за сърцето му. Той е направен от непочтителността на мнозина на това свято място; от разпиления им дух; от студеното им сърце в присъствието на Господ; от слабата им набожност. Какъв по-смазващ кръст за Иисус от този - да има толкова непочтителни чеда и толкова жалки ученици!

Дори и сега Иисус носи моите кръстове в Тайнството Си, поставя ги в сърцето Си, за да ги освети, и ги обиспва със Своята любов и целувки, за да ги за-

общам. Но също така иска да ги нося аз - за Него, и да му ги поднасям. Слизи до мен, за да получи излиянието на моята болка, и страда, че плача от кръстовете си и го моля за утеха и облекчение.

Колко по-лек става кръстът, който минава през Евхаристията! Колко красив и сияен излиза от сърцето на Иисус! Колко е хубаво да го получиш от ръцете му и да го целунеш след него! Ще отида при Евхаристията - да потърся убежище в скърбта, за да ме утеши и укрепи. В Евхаристията ще се науча да страдам и да умра.

Прости, Господи, прости на всички, които се отнасят непочтително към Твоето тайнство на любовта! Прости моето безразличие и че забравям за Твоето присъствие! Искам да Те обичам; обичам Те от все сърце!

Отче наш... Радвай се...
Слава на...

ТРЕТО СПИРАНЕ

Исус пада за първи път под кръста
- **Покланяме Ти се...**
- **Защото чрез Твоя...**

Толкова кръв е изтекла от Иисус след три часа агония и след бичуването, толкова е загубил сили след ужасната нощ под стража на враговете си, че след няколко минути ходене пада, смазан под тежестта на кръста.

Колко пъти пада Христос причастие като дребни частици по земята, без никой да забележи!

Но това, което Го кара да падне от болка, е гледката на първия смъртен гръх, който оскверни душата ми.

Представете си колко по-болнено е падането на Иисус в сърцето на един младеж, който недостойно Го приема в деня на първото си причастие!

Той пада в едно ледено сърце, което огънят на любовта му не може да разтопи; пада в един горделив и потаен дух, който не може да трогне; пада в едно тяло, което не е нищо друго, освен ковчег, пълен с гнилоч. Нима така ще се отнесем към Иисус, когато за първи път дойде при нас, изпълнен с любов? О, Боже! Толкова млад и вече толкова виновен! Толкова отрано започнал да става Юда! Колко чувствително е сърцето на Иисус към едно първо светотатствено причастие!

Благодаря Ти, о, Иисусе, за любовта, която ми показа в първото ми причастие! Никога не ще го забравя. Аз съм Твой, както Ти си мой. Направи от мен каквото искаш.

Отче наш... Радвай се...
Слава на...

ЧЕТВЪРТО СПИРАНЕ

Исус среща пресветата Си майка
- **Покланяме Ти се...**
- **Защото чрез Твоя...**

Мария придръжава Иисус по пътя към Голгота, изстрадвайки едно истинско мъченичество в душата си, защото когато обичаш, искаш да съпреживяваш.

Днес евхаристичното сърце на Иисус среща по пътя на Свояте страдания наред с враговете Си и Свои любими чеда, Свои служители, които вместо да Го утешават като Мария, се присъединяват към Неговите палачи, за да Го унижават, хулят и да се отрекат от Него. Колко много ренегати и отстъпници напускат бързо служението и любовта на Евхаристията, щом то поиска жертва или демонстрация на вратата в практиката!

О, Иисусе, искаш да Те след-

вам с Мария, моята майка, колкото и да си унижаван, оскъряван и измъчван, и искаш да оправя нещата с моята любов!

Отче наш... Радвай се...
Слава на...

ПЕТО СПИРАНЕ

Симон Киринец помага на Иисус да носи кръста
- **Покланяме Ти се...**
- **Защото чрез Твоя...**

Иисус изглеждаше все по-уморен под тежестта му. Евреите, които искаха Той да умре на кръста - за да Го унизи докрай - помолиха Симон от Кирина да вземе дървото. Симон отказа и трябваше да го принудят, за да понесе този инст-

умент на мъчения, който му изглеждаше толкова срамен. В крайна сметка той се съгласи и заслужи Иисус да докосне сърцето му и да го обърне.

В Своето тайнство Иисус вика хората, но почти никой не отлика на поканите му. Кани ги на евхаристичен банкет, но хората намират хиляди оправдания, за да не чутят призыва му. Неблагодарната и невърна душа се отказва от благодатта на Иисус Христос, от най-върховния дар на Неговата любов. И Иисус остава сам, подминаван, с пълни шепи милости, които не се търсят. Нима хората се страхуват от Твоята любов!

И вместо уважението, което Му се полага, Иисус получава повечето пъти обиди и насмешки... Човек се изчерьява, като Го види на улицата, и бяга от Него, щом Го забележи. Не се осмелява да му покаже съвършени знаци вървата си.

Възможно ли е това, Спасителю мой? Да, вярно е; не мога да не чувствам критиките, които ми отправя моята съвест. Да, често си правех оглушки за Твоя любящ повик, тъй като се бях вкопчил в това, което ми харесва; отказвах Ти, когато ми правеше чест да ми поканиш на Твоята маса, воден от любовта Си. Съжалявам от дълбините на сърцето си. Разбирам, че е по-добре да зарежа всичко, отколкото да пропусна по моя вина едно Причастие - най-голямата и най-любящата от Твояте благодати.

Забрави, Спасителю мой, миналото ми и приеми и брани Ти лично моите решения за бъдещето.

Отче наш... Радвай се...
Слава на...

ШЕСТО СПИРАНЕ

Света Вероника избърска лицето на Иисус
- **Покланяме Ти се...**
- **Защото чрез Твоя...**

Спасителят вече няма човешко лице. Палачите са го покрили с кръв, кал и храчки. Божият блъсък е в такова състояние, така е оцапан, че не може да бъде разпознат. Набожната Вероника се изправя пред войниците - под храчките тя е разпозната своя Спасител и Бог и водена от състрадание, избърска височайшия му лик. Иисус я възнаграждава, като отпечатва Своите черти на лицето върху кърпата, с която Го е избърсал.

Божествени Иисус, и в Твоето любимо тайнство Ти си осърбяван, обиждан и оскверняван. Къде са състрадателните Вероники, за да поправят тези мерзости? Ах, дали за да се настъпят и ужасим, се извършват толкова лесно тези светотатства срещу Великото тайнство!

Някой би казал, че не Иисус Христос е сред нас, а някакъв чуждоземец, от когото никой не се интересува и дори заслужава презрение!

Наистина, Той крие лицето Си под множество незначителни и скромни привидности. Но това е, за да открие нашата любов в тях - чрез вратата - Твояте божествени черти. Госпо-

ха заради болката и страданията му. Каква доброта!

В Своето тайнство Иисус няма почти никой, който да Го утеши, че е изоставен от Своите, че е подложен на престъпни посегателства. Ден и нощ Той е сам. Ех, ако можеха да плачат очите му, колко сълзи биха се пролели заради неблагодарността и пренебрежението от страна на Своите. Ако сърцето му можеше да страда, колко мъка щеше да изпита, виждайки се презряно дори от приятелите!

И въпреки че нещата са така, веднага щом отидем при Него, той ни приема с доброта, изслушва нашите жалби и пре-

Кръстен

Свети Пиер-Жулиен Еймар (Ла Мюр, Гренобъл, Франция, 4 февруари 1811 г. - 1 август 1868 г., Ла Мюр) е католически свещеник, основател на Конгрегацията на Светото тайнство. Той е считан за апостол на Евхаристията; обявен е за светец през 1962 г.

дългата и често доста егоистична история на нашите нещастия и забравяйки за Себе си, ни утешава и окуражава. Защо ли аз, Божествени Спасителю, се обърнахъм към хората да търся утеша, вместо да се обърна към Теб? Вече виждам, че това ранява Твоето сърце, което ме ревнува. Бъди в Евхаристията единственият ми доверенник. Само една дума, само един поглед на Твоята доброта ми стига. Нека да Те обичам от все сърце, а Ти прави каквото решиш!

Отче наш... Радвай се...
Слава на...

ДЕВЕТО СПИРАНЕ
Исус пада за трети път под кръста

- **Покланяме Ти се...**

- **Защото чрез Твоя...**

Въпреки помощта на Симон Иисус не издържа за трети път заради слабостта Си и това му причинява нови страдания. Коленете и ръцете му са раздрани от паданията по трудния път, а палачите удояват злобата и ударите си.

О, как никой човек не може да окаже помощ без помощта на Христос! Колко падания чакат онзи, който разчита на подкрепата на хората.

Колко пъти пада днес в причасието Богът на Евхаристията - пада в страхови и равнодушни сърца, които Го приемат без подготовка, пазят Го без благочестие и Го оставят да си ходи без проява на любов и благодарност! Заради нашето равнодушие Иисус в нас е безплоден.

Кой ще се осмели да посрещне някой земен велможа с толкова малко подготовка - както получаваме всеки ден Небесния Цар?

Божествени Спасителю, поднасям Ти извинения за всички причествания, направени равнодушно и без набожност. Колко пъти си влязъл в гърдите ми! Благодаря Ти за това! Искам да Ти бъда верен за въбдеще. Дай ми Твоята любов - тя ми стига!

Отче наш... Радвай се...
Слава на...

ОСМО СПИРАНЕ
Исус утешава плачещите жени

- **Покланяме Ти се...**

- **Защото чрез Твоя...**

Да утеши угнетените и преследваните - това беше мисията на Спасителя в дните на смъртния му живот, мисия, на която иска да бъде верен и в момента на най-големите си страдания. Забравяйки себе Си, избърска сълзите на благочестивите жени, които плаче-

ха заради болката и страданията му. Каква доброта!

В Своето тайнство Иисус няма почти никой, който да Го утеши, че е изоставен от Своите, че е подложен на престъпни посегателства. Ден и нощ Той е сам. Ех, ако можеха да плачат очите му, колко сълзи биха се пролели заради неблагодарността и пренебрежението от страна на Сво

събличане! Да Ти дръпнат дрехите, залепнали за раните, които се отварят и отново започват да кървят.

Колко ли си страдал, след като постъпват с Теб така, както биха се засрамили да постъпят с някой бедняк или роб, който умира поне завит в савана, в който ще бъде погребан!

Иисус е лишен и днес от дрехите си в светото причастие. Като не им стига да го виждат съблечен - заради любов към нас - от славата на Своята божественост и красотата на Своята човечност, враговете му Го лишават от религиозната почит, разграбват черквите му,

Жаждата за страдание - последното му желание. А предаването на духа и живота му в ръцете на Отца - последното действие.

В Светата евхаристия продължава любовта, която Иисус ни показва при смъртта Си. Всяка сутрин се принася в свята жертва и губи Своето евхаристично съществуване у тези, които го приемат. Той умира в сърцето на грешника за него оскъдане.

От Светото причастие Той ми предлага благодатта на моето изкупление и цената на моето спасение. Но за да мога да ги получа, позволете ми да умра

на II Ватикански събор

(Продължава от миналия брой)

Размисли на отец Ецио Болис, доцент по богословие и преподавател в Милано, Бергамо и Торино, от срещата в Белене на 29-30 ноември 2012 г. с клира на Католическа Църква в България. Текстът дава само основни насоки за размисъл.

НЯКОИ ОСНОВНИ ВЪПРОСИ, СВЪРЗАНИ СЪС СЪБОРА, НЯКОИ ЯДРА, КОИТО СРЕЧАМЕ ВЪВ ВСИЧКИ ДОКУМЕНТИ

Трябва да знаем, че християните не са разбрали напълно решенията на събора. Някои хора никога досега не са чували или никога не са чели за тях, или тези решения са забравени. 50 години по-късно тези текстове остават актуални. Днес едва е започнала дискусията за събора. Младите още не го познават. Най-често се срещат:

- носталгия за това, което е било преди събора;
- едностренно интерпретиране на събора.

Интересна е хронологията след края на II ватикански събор:

- до 1980 г. - ентузиазъм; въвеждат се нови форми в липтургията, при катехизиса, в работата с миряните;
- в периода 1980-1985 г. настъпва известно мълчание;
- през 1985 г. се свиква II извънредна генерална сесия на синода на епископите на тема „Прилагане на II ватикански събор“;
- днес - важно е да помислим кое е ценното в събора.

Най-видими са промените в липтургията и по-голямата близост на хората с Библията. Много историци считат документа Dei Verbum (конституция за Божественото откриване) за най-важното. Бог не само иска да каже нещо, но да влезе в общение с човека. Бог се разкрива чрез историята. За да познавам Бог, трябва да познавам историята.

ВАЖНОСТТА НА ВЪПЛЪЩЕНИЕТО

За тези, които си спомнят катехизиса на папа Пий X, там стои пряко въпросът: Кой е Бог? В новия катехизис не се дава отговор, а се казва - отвори Библията. Историята на Авраам не казва какво вярвам. Авраам, пророците, Дева Мария - всички те дават смисъла на вярата. Вярата не се обяснява с термини, ас и воля и сърце. Не говорим за това, което е вярата, а как я живеем. Два примера от евангелието: „Господ мой и Бог мой“ (Ин. 20, 28) и Петър скача във водата (срв. Мт. 14, 31). Не само думи, но и действие. Аз трябва да познавам историята, която подготвя идването на Иисус. В неделя първото четиво е от Стария завет. Събитието „Иисус“ е проекция на Стария завет. Когато бях енорийски свещеник, питах моите енориаши: Кажете ми едно изречение от Исаия, Йезекиил... Нищо не знаят. Какво е в Стария завет цар, жертв...? Ако не познаваме Стария завет (първия завет), няма да познаваме Новия (втория). В Dei Verbum това е много подчертано. В катехизиса

трябва да се връщаме в Стария завет. Събитието Иисус не пада от небето. Важен е общият поглед; Иисус е изпълнение на Стария завет.

Dei Verbum 12 отбележва, че Свещеното писание се чете в същия дух, в който е писано. Мога да разбера бедността, когато изследвам свети Франциск от Асици. Същото се отнася до свети Йоан от Кръста, Дон Боско... Ние познаваме нещата не единствено от Библията, но и чрез свидетели.

Друг важен документ е Sacrosanctum concilium (конституция за светата липтургия) - липтургията присъства в цялата останала част на събора. Този документ се постара да каже що е липтургията. Няма Църква без Евхаристия. Изведени са два елемента:

- централното място на Пасхалния тридуум (Велики петък, Велика събота, Възкресение);
- значимостта на неделите.

Липтургията е реактуализация на историята на Спасението. Няма вяра без молитва. Без молитва вярата остава само в рамките на едно научно изследване. Свети Алфонс Лигуори казва приблизително следното: Без молитва вярата умира. Където се връща молитвата, и вярата се връща. Младите губят вярата, защото не се молят.

Липтургията е нещо, което се отнася към всички вярващи. Има хора, които слушат и участват в липтургията - Participatio activa (активно участие) (Sacrosanctum concilium, 48). Така и трябва. Вярващите не бива да са неми зрители, а участници в службата от първо лице. В периода 1910-1912 г. Анджело Ронкали (папа Йоан XXIII) говори точно за тези неща. Като капелан той прави първи опити за диалогична липтургия. „Григорианско пеене е красиво, но не единствено.“ В Истанбул той чете Евангелието на турски език.

НЯКОИ ВЪПРОСИ, КОИТО ВЪЗНИКВАТ ОКОЛО II ВАТИКАНСКИ СЪБОР

Има ли разлики между тогавашното време и днешното? Първа разлика - въпросът за Бог. Съборът е можел да говори на един свят, който е вярвал в Бог. Днес не е така. Истинският проблем сега е въпросът за Бог. Той идва от препредаването на вярата на новите поколения - днес новите поколения са неграмотни за вярата. Идва и от неразбирането за активното участие. Липтургията е едно дело. Не човек прави нещо, а Бог прави нещо за човека. Забравяме, че за да чуем Бог, трябва да мълчим. Например с право съборът разисква Евхаристията. Евхаристичното обожаване е последствие на Евхаристичната липтургия. Много жестове, думи и... малко мълчание. Много реакции се появиха срещу съборната липтургия. Критикува се, че тя е безчувствена. Липтургията е едно училище - да се научим да поднасяме самите себе си. Когато това липсва - се превръща само в една церемония. Така че и тук въпросът опира

до нас самите.

Пред криза е изправен сми сълът на светците, на Дева Мария. Аз мисля, че няма вяра без набожност. Набожността изразява чувствата на човека. Набожностите могат да бъдат сменяни, но са необходими.

Съборът говори за „Трапезата на Словото“ и „Трапезата на Евхаристията“. Това идва от традицията на Църквата. Съборът има силата да възстанови връзката между двете трапези. Папа Йоан XXIII говори, че Евангелието трябва да остане на олтара. От друга страна, не трябва да се смесват нещата. Олтарът е жертвата на Христос. Има една комуникация между двете. Забелязва се тенденция да се интронизира Евангелието от олтара на амвона. Това не е Божествен закон, но може да се помисли как да става, тъй като всичките обреди в Църквата са човешко решение, но трябва да се следи да не се загуби богословското значение на представената в обреди тайна. Храним се и със Словото, и с Евхаристията. Евангелието осветлява Евхаристията. Папа Йоан XXIII в книгата си „Tra il libro e il calice“ (Между книгата и по-тира) още през 1956 г. показва как свети Карл Боромей, когато посещава черквите, е нареджал да се съхраняват липтургичните книги в шкаф.

Сега в Полша отците сълваториани са направили два табернакула (дарохранителница) - един за Евхаристията и друг за Свещеното писание. По време на II ватикански събор е имало идея един документ да се посвети на Дева Мария. Но най-вече по иуменични съображения такъв не е подгответ. Освен това е съществувало сигурно и притеснението от Мариолатрия - Дева Мария да бъде обожествена. Затова съборните отци я включват в документите (Lumen gentium - доктрина конституция за Църквата) като част от Църквата. Дева Мария не е над Църквата, а в Църквата. Дева Мария е модел за Църквата.

Как са били приети решениета за Дева Мария? Дева Мария изчезва от култа, спират например някои набожности към нея... Папа Павел VI пише Marialis cultus. Там е истинската позиция за Дева Мария. Истините на вярата са всички истински, но са различни по значимост. Света Троица не може да се сравни с Дева Мария. В първото издание на „Въведение в християнството“ (Йозеф Ратцингер) - Успението може да съществува дори и Мария да не е девица. Централната истинка е Въплъщението. В IV в. доктрина за Богородица (Теотокос) е проекция на Христологията - Истински Бог и Истински Човек. Така формулирана, тя „обяснява“ Иисус, а основно две ереси не са съгласни с решението на Църквата: докетистите, които защитават като единствена природа на Иисус божествената, и арианите, които признават само човешката му природа.

И-В
(Следва)

път

Свети Пиер-
Жулиен Еймар

оскверняват свещените съдове и олтарите, хвърлят Го на земята. Той, Кралят и Спасителят на хората, е оставен във властва на светотатствищата както в деня на разпъването.

Когато се оставя да бъде разсъблечен в Евхаристията, целта на Иисус е да ни сведе до състоянието на бедни доброволци, които не са привързани към нищо, и така да ни преоблече в Своя живот и добродетели. О, Иисус Евхаристия, бъди единственото ми благо!

Отче наш... Радвай се...
Слава на...

ЕДИНДЕСЕТО СПИРАНЕ

Иисус е прикован на кръста

- Покланяме Ти се...

- Защото чрез Твоя...

Какви мъкки изпита Иисус, когато Го разпънаха! Едва ли щеше да ги издръжи, без да умре, ако не беше сторил някакво чудо със Своята мощ.

Въпреки всичко на Голгота Иисус е прикован върху едно невинно и чисто дърво, докато при недостойна изповед грешникът разпъва Иисус върху грешното си тяло - все едно се връзва живо тяло към разлагаш се труп.

На Голгота Той бе разпънат от явни врагове, докато в Евхаристията Неговите собствени чеда са тези, които го разпъват с лицемерието на фалшивата си набожност.

На Голгота бе разпънат само веднъж, докато тук е разпъван всеки ден от хиляди християни.

О, Божествени Спасителю, прости за неумъртвянето на моите сетива, което струваше такова жестоко изкупление! Чрез Твоя Евхаристия искаш да разпънеш моята природа и да принесеш в жертва стария човек, като по този начин ме присъединиш към живота Си - разпънат и възкръснал. Стори, Господи, да Ти се отдам целият - безусловно и безрезервно.

Отче наш... Радвай се...
Слава на...

ДВАНДЕСЕТО СПИРАНЕ

Иисус умира на кръста

- Покланяме Ти се...

- Защото чрез Твоя...

Иисус умря, за да ни изкупи. Последната благодат е прошката, дадена на палачите. Последният дар на Неговата любов - Божествената му Майка.

ИСТИНА
VERITAS

Брой 2 (1471)
февруари 2013 г.

По www.corazones.org

Папата утвърди нови компетенции на Конгрегацията за клира и на Папския съвет за Нова евангелизация

„Ministrorum institutio“ (Формацията на свещениците) и „Fides per doctrinam“ (Вяра, произтичаща от учението на Църквата) са заглавията на двете апостолически писма под формата на Motu Proprio на папа Бенедикт XVI, публикувани на 25 януари, с които се прехвърля - на първо място - компетентността за семинариите от Конгрегацията за католическо възпитание на Конгрегацията за клира и - на второ място - компетенцията за вероучението от Конгрегацията за клира на Папския съвет за наследстване на Новата евангелизация.

С апостолическото писмо „Ministrorum institutio“ папата, преценявайки голямата важност на свещеническото формиране и факта, че включва в себе си както обучението на бъдещите служители на Господ, така и постоянната формация, повсевременно на Конгрегацията за клира „наследстването и ръководството на всичко ново, което се отнася до формирането, живота и служението на свещениците и дяконите: от пастирската дейност за наследстване на званията и подбора на кандидатите за свещенство, включващо тяхното човешко, духовно, доктринално и пастирско формиране в семинариите и центровете за дяконско формиране, до постоянно формиране, включващо житейските условия, начините за изпълнение на тяхното служение и здравното и социалното осигуряване“. С това Motu Proprio Светият отец променя името на Конгрегацията за католическо възпитание (за семинариите и университетските институти) в Конгрегация за католическо възпитание (за университетските институти), която ще отговаря за устройството на учебните програми по философия и богословие след допитване до Конгрегацията за клира. От своя страна Конгрегацията за клира ще отговаря „за дисциплините, отнасящи се до мирските свещеници и дякони въз основа както на техния брой, така и на тяхното пастирско служение и нова, което е необходимо за упражняването на това служение, и по всички тези въпроси ще предлага своята своевременна помощ на епископите“. Конгрегацията за клира „е в помощ на епископите, за да може в техните Църкви да бъдат укрепени с максимални усилия званията на свещениците и в семинариите, които трябва да бъдат учредени и ръководени съгласно закона, за да могат студентите да бъдат подходящо възпитани с една солидна човешка и духовна формация - както доктринална, така и пастирска. Тя ще съблудава внимателно съжителството и ръководството на

ИСТИНА
VERITAS

Брой 2 (1471)
февруари 2013 г.

8

„Иди и ти прави също така“

От стр. 2

за когото все още мнозина пазят ярки спомени, специално подчертаваше, изпълнявайки служението си, важността на молитвата за и със болните и страдащите, които той често придвижаваше до Марииините светилища, особено до пещерата в Лурд. Движен от любов към близкия, Раул Фолро посвети живота си на грижа за хората, засегнати от болестта на Хансен, дори в най-отдалечените кътчета на планетата, и също така съдейства за установяване на Световния ден срещу проказата. Блажена Майка Тереза от Калкута винаги започваше деня със среща с Исус в Евхаристията; после тръгваше по улиците с броеница в ръка, за да срещне и да служи на Господ, присъстващ в страдащите, особено в онези,

които „не са обичани, нито уважавани, нито обгрижвани“. И света Ана Шефер Минделщетен съумя по образцов начин да съедини своите страдания с тези на Христос: „Стаята на болната се превърна в манастирска килия, а страданието - в мисионерско служение... Подкрепяна от ежедневното приемане на причастието, тя се превърна за много хора, търсещи съвет, в неуморима застъпница чрез молитвата и в огледало на Божия любов“ (Проповед за канонизацията на света Ана, 21 октомври, 2012 г.). В Евангелието изпъква фигуранта на Блажената Дева Мария, която последва страдащия си Син до върховната жертва на Голгота. Тя никога не изгуби надеждата в Божията победа над злото, страданието и смъртта, и можа да приеме с

една и съща прегръдка на вяра и любов Божия Син, роден в пещерата във Витлеем и умрял на кръста. Нейната твърда вяра в Божествената мощ бе озарена от възкресението на Христос, което предлага надежда за страдащите и обновява увереността в близостта и утехата на Господ.

5. Накрая бих искал да отправя дълбока благодарност и наследчение към католическите здравни институции и гражданско общество, към епархиите, християнските общности, сдруженията на здравни работници и доброволци. Нека във всички израства съзнанието, че „в любящото и щедро приемане на всеки човешки живот, особено когато е безсилен или болен, Църквата живее днес една основна част от мисията си“ (Иоан-Павел II, апостолическо следсинодално наследчение Christifideles laici, 38).

Поверявам ХХI световен ден на болните на застъпничеството на Дева Мария, почитана в Алтьотинг, та тя винаги да придвижва страдащото човечество в търсене на облекчение и сигурна надежда, да помага на всички, ангажирани в апостолата на милосърдието, да бъдат добри самаряни за своите болни и страдащи братя и сестри. От все сърце давам на всички апостолически благослов.

Ватикан, 2 януари 2013 г.
Benedictus PP XVI

Седмица на молитва за единение на християните

От стр. 4

научила Църквата.

Словото на отец Дирайр зовеше към единение, към братство и любов. Песента на арменската общност „Дер вохормя“ - „Господи помилуй“, прозвучава с огромна сила, носейки в себе си тъга и желание за благодат.

Пастор Даниел Топалски от Методистката църква прочете стихове от пророк Михей и един много докосващ разказ за Сара Дигал от далитската общност, чито думи „Аз предпочитам да умра, отколкото да не бъда християнка“ ни дадаха повод за размисъл.

В тишина отново всеки отпари своите мисли върху свидетелствата за вяра и сила, давайки си сметка за собствения път във вярата. Пастор Топалски произнесе кратко слово в прослава на Свети Дух и Бог, за голямата жертва на Исус Христос и за това, колко голяма отговорност носи всеки от нас за разединението. Представители на Баптистката, Методистката и Католическата църква прочетоха псалми и четива, а пастор Ивайло Сяров в последвалата проповед разви своите размисли по темата, правейки сила връзка с нашата действителност. Не можем да търсим оправдание в кризите на обществото за своите собствени слабости, напротив - трудностите трябва да ни карат да търсим решение чрез силата на вярата и Словото.

Там трябва да е нашата опора, осъзнавайки колко дарове ни е дал Бог и дали се отнасяме към тях с благодарност и отговорност, дали ги използваме в живота си или ги пропиляваме безцелно! Молитвите за застъпничество прозвучаха прочетени от хора от различните Църкви. Помолихме Бог по-бързо да дойде денят, когато ще можем заедно да общуваме на Господната трапеза; да се радваме на своите различия, които отразяват живота на Пресветата Троица.

И ето, че всички тези молитви, излезли от сърцето на католици, арменци, баптисти и методисти, бяха увенчани с молитвата, на която Господ ни научи: „Отче наш“ - всеки говореше на своя език и надали можеше в този момент да има нещо по-красиво, нещо по-силно, доказващо едно общо желание - да сме заедно в името на нашия Бог. Последваха благослов и изпращане. Всички бяха доволни, тръгвали си с вярата, че обединението не е непостижимо, но крачки трябва да се правят всекидневно, за да се преодолеят практическите противоречия. Това е възможно, защото основните истини на вярата повече свързват, отколкото разделят.

На 20 януари литургията в католическата черква протече под същото мото за единение. Беше поканен за пореден

път пастор Ивайло Сяров. Неговата проповед беше върху Евангелието според Йоан (2, 1-12). Думите му ни напомниха, че трябва да се стремим към съвършенство, че Исус, правейки своето първо чудо на сватбата в Кана Галилейска, ни показва правилния път в живота, който трябва да следва всеки християнин, че е важно да ценим качествението на неща, да живеем един живот, богат на ценности, плодове, произтичащи от ценните дарове, които сме получили, идвайки на този свят. Да останем верни на призыва на Исус да се обичаме и бъдем братя.

Литургията завърши с думите на отец Валтер, които ни наследиха въпреки някои различия, които са всъщност свидетелство за самобитността на Църквите, да не забравяме, че всички ние вярваме и Бог е дошъл на земята чрез своя Син, за да ни даде спасение и вечен живот.

Тази седмица на молитва за християнско единство приключи, но няма да забравим за нея. Молитвите и действията трябва да съществуват постоянно в живота ни, за да можем след година да се срещнем отново с още по-голямо желание за единство, да се почувстваме наистина като братя с едно сърце и една душа в името на Светата Троица!

Флорентина ТРИФОНОВА,
Русе

ради нашите заслуги или добри дела, то ни е дадено да ром от Божията благодат чрез изкупителната смърт на Иисус Христос. И когато посигваме главите си с пепел, ние сякаш искаме да кажем на Бог: „Ела, Господи, и виж моята нищета, виж колко съм мръсен, ела и ми помогни, очисти ме.“ Сякаш искаме външно и пред себе си, и пред Бог да изразим, да покажем безпомощността си. При нуждаваме Бог да побърза, да не може да издържи да ни гледа толкова изцапани и да дойде да ни умие. И това умиване се извършва в тайнството на изповедта, или както още го наричаме тайнството на помирението.

Нашите добри дела не са цената, която имаме да заплатим, за да влезем в Божието царство. Те са нашият смирен отговор и благодарност на Божията любов към нас. Нужно е голямо смиренение, за да приемем толкова голям подарък. Като възрастни хора сякаш сме забравили да получаваме подаръци.

Галилея

Общността на Възкресналия Христос „Галилея“ е католическа молитвено - евангелизирана общност, която е основана през 1992 г. в Стришава - Полша. Там се намира нейното седалище - центърът за евангелизация и молитва „Хълм на Милосърдието“. Общността се развива благодарение на благодатта на Свети Дух, който ни дава сила за лично обръщане и служение за възкресението на другите. Нашето призвание е евангелизацията, затова развитието на общността е тясно свързано с вливането ѝ в потока на керигматичните школи за Нова евангелизация. Днес - след години на формиране на това служение, на евангелизационните срещи идват много хора, които търсят обръщане и обединение с Бог, изцерение и подкрепа във вярата. При общността действа школата за Нова евангелизация „Свети Марк“ и

Пепеляна сряда - рутина или шанс за съзнателен живот

Колко често ни се случва днес да получим нещо безвъзмездно и да го приемем спокойно, без да се притесняваме, че сега на свой ред ще е нужно да се отплатим за този дар. Но с какво можем да се отплатим на Бог за Неговите дарове към нас, за дара на живота, за приятелите ни, за семейството, за любовта, за целия дар на сътворението? Какво можем да дадем на Бог, което Той да няма? Нищо. Какво дават малките деца на родителите си, когато получават подарък? Нищо. Или много. Усмивката, искриите в детските очи, прегърдката - това е, което родителят получава; не струва пари, но е безценно. Така е и с нас по отношение на Бог. Нашите жестове на любов не могат да ни спечелят Небето, но те

се раждат от изпълненото ни с благодарност сърце.

Както актът на посигването с пепел, така и постите ни що не могат да ни донесат сами по себе си. Постът има за цел да упражни волята ни, да се дисциплинираме. Той може да бъде както отказване от обективно добро - от определена храна, от някои удоволствия, но не може да постим от пороци - тютюнопушене, алкохол и др. С пороци като грехове или водещи към грехове трябва да се борим и от тях да се отказваме. Не може да се пости от грехове.

Изразявам своята надежда, че ще използваме тези четиридесет дни, за да позволим на Бог да извърши в нас вътрешна промяна. Благодарение на Исусовата смърт и възкресение и изпращането

на Свети Дух по време на Великден надявам се, че ще бъдем подгответи съзнателно да приемем Иисус като свой личен Господ и Спасител. Защото можем да живеем без Иисус, ала не можем да стигнем до Бог и небето, без да сме повярвали в Исусовата наука. Разбира се, можем сравнително добре да преживеем живота си без Бог. Нещо ще ни липсва в живота и това много - или малко - ще осъзнаваме. Все пак, ако се сетим за вечността, тогава много сериозно трябва да послушаме думите на свети Петър, казани пред синедриона в Иерусалим: „Нека бъде знайно на всички вас и на целия народ израилски, че чрез името на Иисуса Христа Назорея, Когото вие разпнахте, Когото Бог възкреси от мърт-

вите, чрез Него тоя стои пред вас здрав... (Иисус) стана глава на ъгъла; и в никого другого няма спасение; защото под небето няма друго име, на човеки дадено, чрез което трябва да се спасим“ (Деяния на апостолите 4, 10-12).

В паметта да имаме и думите на свети Павел апостол, който убеждава филипяни: „Затова и Бог Го високо въздигна и Му даде име, което е по-горе от всяко име, та в името на Иисус да преклони колене всичко небесно, земно и подземно, и всеки език да изповядва, че Иисус Христос е Господ, за слава на Бога Отца“ (Фил. 2, 9-11).

Също се надявам, че разбирайки нуждата да следваме Христос и напълно да му се подчиняваме, оттам нататък ще използваме всички възможности и тайнствата, за да избираме Божията воля, а не да вървим по свои пътища, загърбвайки Бог. Нека тези дни бъдат за всички нас период за преобразяване, след който ще започнем нов живот с Бог.

Отец Кшишоф ОЖАДОВИЧ

ното бюро на SESA в Полша.

В общността има около 1000 души на различна възраст и с различно обществено положение. Пространството на дейност на общността е разделено на райони, т. нар. „лозя“ (Winnice).

Основно място за срещи в „лозята“ са т. нар. „Домове на Възкресението“. Това са частни домове на аниматорите, където се събират от 5 до 12 души за молитва, за четене на Божието слово, както и за споделяне на своите преживявания на живот във вярата и проблемите на всекидневието. Във всички „лозя“ има около 150 Дома на Възкресението. В общността съществуват също т. нар. „Лозови пръчки“ (Szczery Winne). Това са самостоятелни региони, подчиняващи се непосредствено на центъра в

9 ИСТИНА
VERITAS
Брой 2 (1471)
февруари 2013 г.

Стришава.

Срещите в Домовете на Възкресението се провеждат веднъж в седмицата, цялото „лозе“ се среща на т. нар. празненство веднъж в месеца, а цялата общност - на конгрес веднъж в годината в Стришава. Разбира се, извън тези срещи членовете на общността се събират и по много други поводи: бдения, курсове, формации или частни срещи.

В България общността съществува от 2006 г. благодарение на отците възкресенци. Първият дом бе създаден във Варна, а след това бяха открити Домове на Възкресението в Шумен, село Малчица и Бургас. Там членовете на общността се събират и провеждат молитва по следната схема: обожаване на Света Троица, молитва към Свети Дух за изливане на благодати по време на срещата, четене на псалм и Евангелие, върху които всички заедно размишляват и споделят своите идеи; следва благодарствена молитва, а после се отправят прости към Бог за различни на-

мерения. Всеки дом е воден от аниматор, който се грижи за доброто протичане на срещата и за сплотяване на общността.

Друга дейност на „Галилея“, свързана с Новата евангелизация, е провеждането на различни курсове. Целта им е да приближат човека към Бог, да му дадат по-добро познаване на нашата вяра и да го подбудят да свидетелства за Иисус Христос.

Цялата общност „Галилея“ е много благодарна на нашите епископи: монс. Петко Христов, монс. Христо Пройков и монс. Георги Йовчев, които дадоха своята благословия за присъствието и дейността на общността в България.

От 15 до 17 февруари ще се проведе курс „Даниил“ в енорията в село Малчица, а от 12 до 14 април 2013 г. ще се проведе курс за семейни двойки „Семейно единство“ в манастира на сестрите евхаристинки в София.

Желаещите да участват в курсовете, могат да се обрънат към отец Яцек Вуйчик, OB, GSM 0888744090

Живот в присъствието на Бога

От стр. 5

ления. Така той пише в глава 36:

„Преди всичко и над всичко ще има голяма грижа за болните. Ще им се служи както на самия Христос, защото самият той е казал: „Аз бях болен и вие ме посетихте“ и „Каквото сте направили на един от тия най-малки, мене сте го направили“ (Пр. 36).

Фактът, че дълги отрязъци от много разумни наставления от правилото често са изпълнени с подобни твърдения, показва, че Бенедикт напълно живее с вярата, че Христос живее в нашите братя. Това е вяра, която се прилага не само в извънредни ситуации, но вяра, която живее в ежедневните обстоятелства, вяра, която поставя своя отпечатък върху всекидневните ни контакти един с друг. Това става още по-ясно, когато Бенедикт пише за приемането на гости:

„Всички пристигащи гости ще бъдат приети като Христ-

tos, тъй че той да каже: „Аз дойдох като гост, а вие ме приемете“ (Пр. 53).

Всъщност монасите трябва да се поклонят пред гостите или дори да паднат ничком „в обожание на Христос, Когото впрочем посрещаме в тяхно лице“ (Пр. 53). Даже Бенедикт да казва, че гости никога не липсват в манастира, че идванието им е част от ежедневието, след това става ясно, че вярата в присъствието на Христос бележи целия живот на монаха. В днешно време човек наистина може да прочете назидателни трактати за тази идея, но обикновено си остава само с назидателните мисли. Бенедикт обаче разглежда присъствието на Христос в близкия като реалност, точно по същия начин, както твърде тежкият товар на братята в кухнята. Той описва поведението към гостите, в чието лице срещаме Христос, точно толкова трезво, както и работата в кухнята за гости.

Така Бенедикт може да ни

помогне да се отнасяме сериозно към нашата вяра в присъствието на Христос в нашите братя, посредством тази вяра, за да общуваме с Него, да се изправим пред междуличностните проблеми, стреса, антипатии и агресии, като се базираме на присъствието на Христос в другия човек. Чувстваме почти непреодолими бариери да се издигат в нас. И с колко много разум и логика след това намираме достатъчно основания да твърдим, че нещата не са толкова прости, че трябва да се откриват различията и така нататък! Бенедикт просто разпорежда, като че това е най-простото нещо на света. И може би това ще ни помогне да направим крачка в реалността отвъд нашите основателни причини, отвъд нашите заблуди, и да приемем присъствието на Христос в нашите братя толкова сериозно, че това да определи поведението ни, отношението ни, нашите думи и нашите гледни точки.

Словакия

Enuckonumeискам отмяната на регистрацията на аборттивното хапче RU-486

„Преднамереното убийство на нероденото дете в утробата на майката винаги е било и остава умишлено убийство. Затова започналото неотдавна разпространение на абортивни химически вещества на базата на мифепристон и мизопростол е тежък и тъжен факт, с крайно разрушителни последствия за цялото общество и по-специално за пряко заинтересуваните субекти.“ С тези думи монс. Станислав Зволенски - председател на Епископска конференция на Католическата църква в Словакия, се обръща към представителите на компетентните правителствени и държавни власти, искайки от тях да отменят регистрацията на абортивното хапче RU-486 в страната и да предприемат мерки за гарантирането на защитата на всеки човешки живот след неговото зачатие. В писмото монс. Зволен-

ски припомня отражението от употребата на подобни вещества върху моралната, културната, здравната, обществената и икономическа сфера. „Известни научни изследвания свидетелстват, че тези абортивни химически вещества крият опасности и имат тежки последствия върху здравето и живота на жената, майка на нероденото дете, която вследствие на едно решение, подтикнато от отчаянието, става жертва на фармакологичния аборт“, завършва архиепископът. Католическата църква и организациите, подкрепящи живота, изказват своето недоволение и разочарование от решението за официалната регистрация на абортивните хапчета в Словакия без провеждането на обществена и политическа дискусия по въпроса.

Свети Жан-Мари Виане помогна на Казанлък

Излезе от печат книгата „История на енория „Свети Йосиф“, град Казанлък“

Книгата е започната от по-
койния Иван Папукчиев преди
повече от две десетилетия.
Архимандрит Петър Немец,
SDB, и инж. Стефан Папукчиев,
KdB, я донаписаха и орга-
нанизираха отпечатването през
2012 г.

На 288 страници авторите са
представили цялостно разви-
тието на униатското движение
в Казанлък - центъра на Розо-
вата долина на България. Да-
леч преди 1860 г. будните жи-
тели на балканския градец за-
почват активна работа за уч-
редяване на униатска общност
и дори започват през 1860-
1861 г. да строят източнокато-
лическа черква. Това не се нра-
ви на православните и те за-
почват да противодействат с
всички сили за потушаване на
„униатския пожар“, разпален
от Драган Цанков, братята
Бозвелиеви и други жители на
Казанлък и околните села.
Следват моменти на възход и
унижение, но и до ден-днешен об-
щността на присъединените
към Рим българи в Казанлък е
живя.

Издирени са много докумен-
ти, спомени на съвременници,

снимки, предмети, скици, схе-
ми. Най-много бяха намерени
по време на пребиваването на
мощите на свети Жан-Мари
Виане в Казанлък. Неговата
небесна подкрепа бе решава-
ща и много сила!

Сухите данни от документите
са умело вплетени със спо-
мени на съвременници или тех-
ни близки, което прави книга-
та лесна за четене. Богатият
снимков материал допълва ка-
заното с думи. Така книгата се
превръща в ценен извор за
опознаване на историята не са-
мо на униатското движение в
Казанлък, но и на Източнока-
толическата църква в Бълга-
рия.

Историята е структурирана
така: кратка история на Казанлък,
начало на униатското дви-
жение в града, учредяване на
енорията и начало на строежа
на храм „Свети Йосиф“, енорията
през годините на „народ-
ната власт“ и енорията днес. В
отделни глави са представени
животът и дейността на епископ
Епифаний Шанов и исто-
рията на камбаната от източ-
нокатолическата черква „Све-
ти Богородица“ в Кукуш.

Най-напред книгата бе пред-
ставена пред казанлъшката
общественост на 7 ноември в
ЛХМ „Чудомир“. Присъстваха
отговорни лица от кметството
и общщинския съвет, библиотека
„Искра“, музей „Искра“ и де-
сетки граждани.

В София книгата бе пред-
ставена на 18 ноември след ли-
тургия в храм „Успение Бого-
родично“. Присъстваха апосто-
лическият нунций архиепископ
Януариуш Болонек, апостоли-
ческият екзарх епископ Хрис-
то Пройков, десетки вярващи,
госпожа Пенка Шанова - род-
ственица на владиката Шанов,
жител на София, чийто род па-
зи много спомени за дядо Епи-
фаний, представители на
БХВО и жители на София. Ар-
химандрит Благовест Ванге-
лов въвежде присъстващите в
реда на представянето и да-
де думата на Маргарита Па-
пукчиева да прочете увода от
Иван Папукчиев, след което в
продължение на една минута
в храма се чуващ звън на кам-
баната от Кукуш (намираща се
днес в с. Куклен). В това вре-
ме монс. Пройков и присъства-
щите свещеници измолиха за-

упокойна молитва за почина-
лите, имащи пряка връзка с ис-
торията на енория „Свети Йо-
сиф“ в Казанлък. След нея
mons. Христо сподели свои
мисли за книгата, като отаде
дължимото за труда, който ав-
торите са положили. След вла-
диката двамата живи съавто-
ри споделиха своите идеи, за-
ложени в нея. Особено вълну-
ващо бе изказването на архи-
епископ Болонек. Той сподели
свои мисли за ценността на из-
данието като документ, показва-
щ еднозначно, че Източната
църква е жива, и обяви, че ще
изпрати едно копие от ис-
торията в библиотеката на Ва-
тикан. Сестра Сузана сподели
свои спомени от детството, ко-
гато винаги след литургия са
ходили на гости на Тенко Па-
пукчиев в София на ул. „Пирот-
ска“.

След приключване на об-
съжданията всеки от присъства-
щите получи по един екзем-
пляр от книгата, която се раз-
пространява бесплатно. Мно-
зина оставиха различни суми
за подпомагане на ремонта на
чекрката в София. Книгата е
съпроводена от две отделни

брошури: „Епископ Епифаний
Шанов. Страдалец за вярата“
и „Кукуш, Казанлък, Куклен...
Или патилата на една стого-
дишна камбана.“

Тук е мястото да благодарим
на хората, подпомогнали изда-
ването на историята в книга.
Монс. Болонек ни съдейства за
намиране на щедър спонсор -
господин Жозеф Фегали, и
даде допълнително известна
сума, с която отпечатахме бро-
шурата за дядо Епифаний.
Книгата не би могла да се реа-
лизира без активното съдей-
ствие и молитвена подкрепа на
епископ Христо Пройков, отци-
те салезиани, отците лазарис-
ти в Париж, Рим, Солун, отци-
те успенци в Париж, сестрите
на милосърдието в Париж, сес-
трите евхаристинки, служите-
лите в Централен държавен
архив - София, Държавен ар-
хив - Стара Загора, музеини и
библиотечни служители от Ка-
занлък, служители в община
Казанлък и още десетки прия-
тели и съмишленици.

Бог да ги благослови и им
даде дълголетие и здраве!

Венец СТЕФАНОВ

Житие на свети Тарасий, патриарх Цариградски

вел и общото мнение било съг-
ласно с указанието на патри-
арха - всички единодушно из-
брали Тарасий още като ци-
вилно лице. Но той сам се счи-
тал недостоен за високия сан и
неспособен да управлява Църквата в такова смутно и
трудно време. Без да обръщат
внимание на неговите възра-
жения, всички продължавали
да настояват на своя избор и
най-после Тарасий се съгласил
с условието, че независимо ще
бъде свикан вселенски събор,
който да разреши спорните
въпроси и със своите постанов-
ления да възвори мир и съгла-
сие в Църквата. „Защото - ка-
зал той - аз виждам разъсана
Църквата Божия, разпри между
Изток и Запад, взаимна
вражда там, гдето би трябвало
да има единство на вяра и
любов.“ Цялото събрание на-
мерило думите на Тарасий
справедливи. Решено било да
се свика вселенски събор. Тар-
асий, като минал всички цър-
ковни степени, бил посветен в
патриаршески сан.

Първа негова работа била да
напише послание до всички
патриарси и епископи - източни
и западни - и да ги покани на
вселенския събор. Той напи-
сал послание и до римския па-
па Адриан..., който пратил на
събора двама епископи. Било
решено съборът да стане в Ца-
риград и за място на заседа-
нията бил избран храмът, по-
строен от Константин Велики.
Но току-що се събрали в него
епископите под председател-
ството на Тарасий, и тълпа вой-
ници, които държали за иконо-
борството, обръжили храма,
като заплашивали със смърт
епископите. Те казвали, че ня-
ма да позволят да се внесат
идоли в Божия храм. Иконо-
борците - в своето заблужде-
ние - наричали идоли изобра-
женето на Божеството и на

светиите, а не самите дъски, на
които те са изрисувани.
За да се избегне смут в Цър-
квата, съборът се разотишъл и
на следната 787 г. отново се
събрал в град Никея, по-малко
от Цариград заразен от ерес-
та. Това бил Седмият вселен-
ски събор. На него присъства-
ли повече от 360 епископи под
председателството на патри-
арх Тарасий. Те единодушно
утвърдили няколко църковни
правила и основавайки се на
Свещеното писание и на съчи-
ненията на светите отци, раз-
решили въпроса за иконопочи-
тиятието, като приели, че тряб-
ва „да се почитат светите ико-
ни и да им се въздава покло-
нение не като на Бог, а като на
Него и на светите възпоме-
нателно начертание“.

Когато по такъв начин бил
разрешен въпросът, който в
продължение на толкова годи-
ни вълнувал Църквата, Тара-
сий се отдал напълно на свое-
то високо духовно служение.
Той веднага след избирането
си за патриарх премахнал от
дома си всяка разкош и
възворил в него строга прос-
тота. Всичкото си имущество
той употребил за подпомагане
на бедните, за устройване на
болници и за други богоугодни
дела. Всички, които дохождали
при него, той приемал с
любов, с внимание ги изслуш-
вал, като винаги имал пред се-
бе си примера на Иисус Христос,

Който дошъл „не да Му служат,
но Сам да послужи“. Давайки
личен пример и непрестанно
поучавайки със слова и посла-
ния, той искал от цялото духов-
ство дейност, благочестие и
ревностно изпълнение на
християнския дълг.

Спокойствието не продъл-
жило дълго време. Смутове от
друг род налагали голяма
твърдост на духа у патриарха.
Император Константин, като

стал пълнолетен, започнал да упра-
влява самовластно и
скоро се отдал на
страсти и пороци.
Той обикнал една
своя сродница, коя-
то се намирала при
царицата, и нами-
лил да се ожени за нея и да се
разведе с жена си Мария. За
да може да оправдае една та-
кава постыдка, той наклеветил
Мария, като казал, че тя иска
да го отрови. Приближените на
царя не смеели от страх да оп-
ровергаят ужасната клевета.
Но когато тая вест дошла до
патриарх Тарасий, той силно
възгородувал.

Скоро след това императо-
рът пратил при Тарасий един
от сановниците си, комуто по-
ръчал да му разкаже измислен-
ата клевета и да узнае ще
благослови ли патриархът новия
негов брак. Тарасий изслуша
целия разказ и казал на
пратения: „Аз не знам как ца-
рят ще иска от поданиците си
да живеят честно и целомъд-
рено, след като той им дава та-
къв пример. Царицата е невинна.
В това аз съм убеден. И по-
скоро ще умра, колкото да дам
благословение за нов брак.
Това е моят отговор. Така ще от-
говори и цялото духовенство.
Съобщи това на царя!“

Константин се наскърбил, но
боеки се да се обяви против
патриарха, когото всички ува-
жавали заради неговите доб-
родетели, той го повикал при
себе си, като се надявал с лас-
кави думи да го склони на своя
страна.

Патриарх Тарасий се отпра-
вил при царя заедно с уважа-
вания и благочестив старец
Йоан. Константин го приел с
почт, започнал да го уверява,
че го обича и почита като ба-
ща и след това му разказал
подробно за намерението си.

Но лъстивите думи никак не по-
действали на Тарасий. Той
смело отговорил на царя: „Не
въставай, царю, против Божия
закон! Не воювай чрез тайно
коварство против истината!
На царя подобава да действа открыто,
свободно, с чиста съ-
вест, и да не крои тайно
замисли против закона Господен.
Ти знаеш, както и всички зна-
ят, че царицата е невинна.
Ти чрез клеветата срамиш своя цар-
ски скръпът. Затова аз
няма да разтрогна твоето
законно съпружество, а на беззаконния брак bla-
гословението си не ще дам.
Ще могат ли след това да те
почитат, когато ти престъпиш
закона Господен? Ще можеш ли
да се причастиш със светите
тайства с чиста съвест? Аз
пред Бога ти говоря.“

Старецът Йоан също така
увещавал царя да остави сво-
ето престъпно намерение. Но
царят само се ядосал и запо-
вядал да изгонят с безчестие
от двореца Тарасий и Йоан.

След това Константин прину-
дил жена си да постъпи в ма-
настир, а сам се оженил за
срдницата си. Намерил се
един свещеник Йосиф, който
благословил незаконния брак.
Той по-късно бил осъден от
църковен съд.

Този брак навлякъл на Конс-
тантин много укори. Тарасий не
разтрогнал незаконния брак,
като се боял, да не би царят
да въздигне отново иконобор-
ческата ерес, но оттогава ста-
нал чужд за царя, като се ог-
раничавал с изпълнението на
своите задължения, и с търпе-
ние и кротост понасял непри-
ятностите и притесненията от
страна на императора.

Константин не царувал дъл-
го време. Патриарх Тарасий
доживял дълбока старост и ум-
рял около 806 г. Той е погре-
бан в построения от него ма-
настир на Босфора (на тракий-
ския бряг) и много чудесни из-
церявания се извършвали при
гроба му.

Из „Жития на светиите“,
Синодално издателство,
1991 г.

Наистина ли съществува?

Семейството се беше настанило на една маса в ресторант. Сервитьорката взе първо поръчките на възрастните, а после се обърна към седемгодишното дете.

- Ти какво ще искаш? - попита тя.

Детето се огледа свенливо наоколо и каза:

- Бих искал сандвич с наденица.

Сервитьорката още не беше започнала да записва, когато майката на малкия се обади:

- Ама какъв сандвич?! - каза тя. - Донесете му пържола с моркови и картофено пюре!

Сервитьорката не й обърна внимание и попита момчето:

- Как го искаш сандвича, с кетчуп или с горчица?

- С кетчуп!

- Идвам след минута! - каза сервитьорката и се насочи към кухнята.

Всички на масата бяха онемели от случилото се. Детето огледа всеки от присъстващи и възклика:

- Ей! Тази госпожа мисли, че аз наистина съществувам!

Често нашите домове са пълни с хора, към които се отнасяме както към мебелите. А те много биха искали само „наистина да съществуват“...

Усмивката

Имало едно време една усмивка, която обикаляла по света. Била сърдечна, весела, пълна с обич. Била щастлива - така, както може да бъде щастлива една усмивка - и от време на време си подсвирквала. Пристигнала веднъж в едно градче, където жителите и движението били особено изнервени. Чакала търпеливо на един светофар да светне зелено, когато две коли се бутнали. Те спрели със скърцане отстрани на пътя, вратите се отворили и от първата кола изскочил мъж със смърщен и жесток израз на лицето. По светкавичен начин усмивката се залепила на устата му и озарила лицето му със светлина, която изльчвала кротост, благоразположение и приятелство. Ядосаната госпожа, която изскочила от другата кола със сви-

ти юмруци, останала объркана, чудена и смяяна. После се засмяла и тя.

- Моля за извинение, вината е моя! - казала веднага тя.

- Слушва се! Какво да се прави... - отвърнал мъжът.

- Да изпием ли по кафе заедно?

Усмивката продължила по пътя си. Накарала да се засмее служителката в пощата и цялата опашка от чакащи хора се изпълнила с приказки. Преминала през лицето на един учител и учениците отново станали внимателни в час. Спряла се върху лицето на един професор в болница и болните се почувствали по-добре. После било ред на един началник отдел, на касиерката в супермаркета, на един съпруг, който се прибираше въвчи, на двама младежи, които преди винаги се бил мразели... Вечерта усмивката отпътувала. Била малко уморена, но градът бил със сигурност по-щастлив...

Една усмивка е светлината, която чрез прозореца на твоето лице казва на хората, че твоето сърце е у дома и в него живее Бог...

Подготви
Маргарита ВАСИЛЕВА

Раздел втори Седемте тайства на Църквата

Глава трета

Тайнствата в служба на общността Член 6

Тайнството Свещенство

II. Тайнството Свещенство в икономията на Спасението

От името на Христос - Главата...

„Това е същият свещеник, Иисус Христос, чиято роля свещеникът всъщност изпълнява. Така той наистина наподобява на Върховния Първосвещеник поради свещеническото посвещение, което е получил, и се ползва от властта да действа със силата и в името на самия Христос („Virtute ac persona ipsius Christi“)“ (PIUS XII, Litt. enc. Mediator Dei: AAS 14 (1947) 548).

„Христос е начало на всяко свещеничество: защото свещеникът на Стария закон беше образ на Христос, а свещеникът на Новия завет действа от името на Христос“ (SANCTUS THOMAS AQUINAS, Summa theologiae 3, q. 22, a. 4, c: Ed. Leon. 11, 260).

1549 Чрез длъжностното свещенство и особено чрез епископите и свещениците присъствието на Христос като глава на Църквата става видимо сред общността на верните (Вж. CONCILIO VATICANUM II, Const. dogm. Lumen gentium, 21: AAS 57 (1965) 24). Според прекрасния израз на св. Игнатий Антиохийски епископът е жив образ на Бог-Отец (Вж. SANCTUS IGNATIUS ANTOCHENUS, Epistula ad Trallianos 3, 1: SC 10bis, 96 (Funk 1, 244); ID., Epistula ad Magnesios 6, 1: SC 10bis, 84 (Funk 1, 234)).

1550 Това присъствие на Христос в свещенослужителя не трябва да бъде разбирано в смисъл, че последният е предпазен от всички човешки слабости като жажда за власт, грешки, дори грехове. Силата на Свети Дух не гарантира по единакъв начин всички други дела на служителите. Докато в тайнствата тази гаранция е дадена така, че дори и грехът на служителя не може да попречи на плода на благодатта; съществуват много други действия, в които човешките черти на служителя оставят следи, които не винаги са знак на вярност към Евангелието и които следователно могат да навредят на апостолската плодотворност на Църквата.

1551 Свещеничеството е служение: „Службата, поверена от Господа на пастирите на Неговия народ, е истинско служение“ (CONCILIO VATICANUM II, Const. dogm. Lumen gentium, 24: AAS 57 (1965) 29). То изцяло се отнася към Христос и към хората. То зависи изцяло от Христос и от Неговото единствено свещенство и бе установено в полза на хората и на Църквата. Тайнството Свещенство дава „свещена власт“, която не е нищо друго освен властта на Христос. Упражняването на тази власт трябва да се измерва по образца на Христос, Който от любов стапа последен и слуга на всички (Вж. Марк. 10, 43-45; 1 Петр. 5, 3). „Господ каза ясно, че грижата за Неговото стадо е доказателство за любовта ни към Него“ (SANCTUS IOANNES CHRYSOSTOMUS, De sacerdotio 2, 4: SC 272, 118 (PG 48, 635); вж. Иоан. 21, 15-17).

От името на цялата Църква

1552 Длъжностното свещеничество няма единствената задача да представява Христос - Глава на Църквата - пред събранието на верните, но то действа още и от името на цялата Църква, когато отправя към Бога молитвата на Църквата (Вж. CONCILIO VATICANUM II, Const. Sacrosanctum Concilium, 33: AAS 56 (1964) 108) и особено когато принася евхаристичното жертвоприношение (Вж. CONCILIO VATICANUM II, Const. dogm. Lumen gentium, 10: AAS 57 (1965) 14).

1553 „От името на цялата Църква.“ Това не означава, че свещениците са избрани от общността. Молитвата и приношението на Църквата са неделими от молитвата и жертвоприношението на Христос, неин Глава. Богопоклонението на Христос е винаги във и чрез Неговата Църква. Цялата Църква, Тяло на Христос, се моли и се принася на Бога-Отца „чрез Него, и с Него, и в Него“, в единството на Светия Дух. Цялото Тяло - Глава и членове, „sicut et membra“, се моли и се принася. Затова именно тези, които в Тялото са специални негови служители, се наричат служители не само на Христос, но и на Църквата. Тъй като длъжностното свещеничество представлява Христос, то може да представлява и Църквата.

III. Трите степени на тайнството Свещенство

1554 „Църковното служение, установено от Бога, се изпълнява от различни чинове, които още от древността са наречени епископи, свещеници и дякони“ (CONCILIO VATICANUM II, Const. dogm. Lumen gentium, 28: AAS 57 (1965) 33-34). Католическото учение, изразено в литургията, в Учителната власт и в действащата практика на Църквата, признава, че съществуват две степени на причастност на служението в Свещенството на Христос: епископатът и свещенството. Дяконството има предназначението да ги подпомага и да им служи. Ето защо терминът Sacerdos - свещеник - в съвременната практика означава епископите и презвитерите, но не и дяконите. Въпреки това Католическата църква учи, че степените на свещенническото служение (епископат и презвитерство) и степента на служение (дяконство), всички тези три степени се дават чрез едно сакраментално действие, наречено „ръкополагане“, т.е. чрез тайнството Свещенство:

Из „Катехизис на Католическата църква“

14 февруари - свети Кирил и Методий

100-годишен часовник В Дуванлии

От стр. 1
със сменени. За да се стигне до механизма, трябва да се мине по дървени стълбички, чиято широчина е едва 30-40 сантиметра. Това обаче не е проблем за двама младежи, които от година поддържат вековния часовник. Всяка неделя Цветан и Красимир се качват на височина от 12 метра, за да навият стрелките. Правят го доброволно и с удоволствие, въпреки че имат и други задължения.

Цветан е археолог, това обаче не му пречи добре да се справя и с техническата поддръшка на едновековния часовник в родното си село. Знае всяка част с какво масло да

бъде смазана или кога да бъде сменена, така че да работи. За него и приятеля му Красимир най-интересни са двете тежести. Чрез по-малката благодарение на зъбните колелета се задвижват стрелките, а с по-голямата се задвижва механизъмът за биенето по камбанката.

Двамата младежи са категорични, че ще продължат да поддържат часовника, защото освен всичко друго той е част от историята на селото. Надяват се след време да се намерят други доброволци, които да го навиват всяка неделя така, докато часовникът стане на още един век.

Иван КЪРЧЕВ

11 ИСТИНА
VERITAS

Брой 2 (1471)
февруари 2013 г.

„Парижката Света Богородица“ на 850 години

Под патронажа на френския президент Франсоа Оланд, на архиепископа на Париж кардинал Андре Вен-Трао и на главния кмет на Париж Бертран Деланое е учредена организация за юбилейно честване 850 години на „Парижката Света Богородица“.

Честванията започнаха на 22 декември 2012 г. с тържествена литургия в катедралата, отслужена от кардинал Андре Вен-Трао, на която са присъствали над 40 епископи, над 200 свещеници и над 30 хиляди богомолци и гости, и ще продължат до 24 ноември 2013 г.

Основният камък на храма е положен през 1163 г. от епископа на Париж Морис де Сюли. След почти 200 години строеж и премеждия храмът е завършен окончателно през 1345 г. С петкорабно вътрешно пространство - дълго 130 метра - романско-готическата катедрала е най-големият храм във Франция, събиращ над 30 хиляди души. Тя е преживяла много превратни исторически събития. По време на Френската революция е обявена за „Храм на разума“ и

много ценни скулптурни фигури на западната фасада са разрушени. По-късно храмът е превърнат в склад за вино. Едва през 1802 г. Наполеон разрешава той да се ползва за божествени служби. Романът на Виктор Юго „Парижката Света Богородица“ (1831) превръща разпадащия се храм в обект на романтични преобразления, след което той е изцяло възстановен и обновен. Особена значимост, слава и известност придобиват причудливо изваяните фантастични фигури по външната стена на храма, която получава название „Галерия на илюзии и мечтите“. „Парижката Света Богородица“ се превръща в своеобразна скулптурна книга на френската история. Тук е погребан крал Людвиг XIV (1643-1715); тук е коронясан Наполеон Бонапарт през 1804 г. от папа Пий VII (180-1823); тук през 1558 г. престолонаследникът Франсоа (II) се венчава за Мария Стюарт; тук се съхранява трънният венец на Христос, донесен от Константинопол през XIII век.

За юбилейните прояви са

предвидени над 7 милиона евро, изцяло дарени от спонсори. Еmitirat се юбилейни пощенски марки в милионни тиражи. Доставените нови камбани ще бъдат осветени и ще прозвучват за първи път на 24 март - Върбница. Органът е напълно възстановен и обновен.

„Парижката Света Богородица“ е най-посещаваният паметник във Франция - над 14 милиона посетители годишно. Едва ли има друг религиозен храм, удостоен с толкова разнородни суперлативи като „Парижката Света Богородица“. Той е уникален и не без основание именитият бразилски писател Паул Коелю с дълбока емоционална въздишка възклика: „Не, не е възможно земен човек да опише това божествено творение! Трябва обезательно да се види!“

Петър КОЧУМОВ

12 ИСТИНА
VERITAS
Брой 2 (1471)
февруари 2013 г.

С тържествена литургия на 9 януари в римската черква „Trinita dei Monti“ кардинал Фернандо Филони, префект на Конгрегацията за евангелизация на народите, закри честванията по случай 150 години от смъртта на Божията рабиня Полин Жарико (1799-1862), основателка на Папския институт за разпространение на вярата и движението на Живата броеница, както и по повод на 50-годишнината от обнародването на декрета за героичните й добродетели.

В проповедта си кардинал Филони посочи, че за Полин Жарико „евангелизацията е основно задължение на Божия народ, който тя призовава да участва духовно и материално, за да могат всички хора да достигнат до познанието на Христос и милосърдната Божия любов“. Кардинал Филони припомни най-важните моменти от нейния живот, подчертавайки, че „той е крас-

възраст - родих дъщеричката си Илениа. Семейството ни взе да се пропуква. Молех Бог да ми помогне, да не ме наказва. През 1994 г. дойде и трагедията! Изчезна дъщеря ми Илениа; беше на 22 години. По-късно се разделихме със съпруга

ми. Изчезването на Илениа ме сломи, съкруши ме, но Бог ми даде сили да започна борба да я открия. Посветих живота си на тази цел. В момента водя специално предаване „Откриване на безследно изчезнали“. Имам плахи надежди и се надявам да открия дъщеря си Илениа. Тя е вече на 40 години. Бог ме подложи на изпитания и ми дава сили да се боря и ги преодолявам. Много съм Му благодарна и денонощно се моля да ми помогне - на мен и на всички, съпричастни на моята съдба!“

Петър КОЧУМОВ

Ромина Пауър: „Бог ме подлага на изпитания, но ми дава и сили да ги преодолявам“

Американката Ромина Пауър - бивша партньорка и съпруга на италианския певец Ал Бано, навърши 61 години и даде интервю пред италианския вестник „Оджи“:

Израснах бедно и самотно дете. От много малка ме поеха монахините от местния бенедиктински манастир. Там съм кръстена в католическата вяра. Там съм отгледана, възпитана и изучена. Толкова ги обикнах, че исках да стана монахиня. Но те забелязаха певческите ми дарования и ме издържаха в музикалното училище. Вечер заедно се молехме и пеехме религиозни песни в параклиса на манастира. Много трудна беше раздялата с тях, когато вече като зряла девойка се влюбих и оженихме с Ал Бано. Създадохме знаменития дует. Бяхме привидно щастливи. През 1972 г. - на 21-годишна

Илениа. Тя е вече на 40 години. Бог ме подложи на изпитания и ми дава сили да се боря и ги преодолявам. Много съм Му благодарна и денонощно се моля да ми помогне - на мен и на всички, съпричастни на моята съдба!“

Петър КОЧУМОВ

Кардинал Филони изтъква евангелизаторската далновидност на Полин Жарико, основателка на Живата броеница

норечив израз на казаното от апостол Йоан: „...да общаме другите така, както Бог ни обикна.“ Любовта към Бог, предадена от Полин Жарико на другите чрез нейния живот и дело, продължава да бъде разпространявана и днес посредством Института за разпространение на вярата“. Честването на тези два важни юбилея, посочи кардинал Филони, „са поместени в контекста на Годината на вярата, в която всички християни са призвани да размишляват над дара, получен при Кръщението“. Ръководителят на ватиканското ведомство припомни, че „героичността на добродетелите на Полин Жарико не се състои в една чудотворна поредица от събития, а в плодоносната преданост към Христос, на Когото се посвещава както в хубавите, така и в трудните и тъгостни моменти“.

Църквата насконо чества свети Стефан, първия мъченик, който докато бил убиен с камъни, просел от Господ да не вмени този грех на тези, които го убивали. Това разсъждение се отнася за много християни, които са преследвани или убивани заради вярата си в Иисус Христос. За това положение - за съжаление все още широко разпространено - говори координаторът на Центъра за наблюдения на религиозната свобода в Италия Масимо Интровине в интервю с Дебора Донини.

- Откъде идват тези данни?

- Може би най-напредната център за религиозна статистика е този в САЩ, основан и ръководен до смъртта му през 2011 г. от Дейвид Барет. Според този център през 2012 г. са били убити заради вярата си 105 000 християни. Това означава по един убит на всеки 5 минути. Цифрите са плашещи...

- Има страни като Нигерия където поради насилието на фундаменталисти от Боко Харам е опасно дори да се отиде на литургия, т.е. да рисковат живата си...

- Рисковите области са много, но могат да се определят

105 хиляди християни са убити през 2012 г. заради своята вяра

смърт точно в името на този закон...

- Италия е първата страна, която е основила Азия Биби. Разбира се, усилията на страната до момента спасяват живота й, но не трябва да забравяме екзекуцията и линчуванията, защото понякога самата тълпа - може би екзальтирана от някой проповедник - линчува обвиняемия преди присъдата. В Пакистан подобни случаи, за съжаление, са нещо обичайно, а и там не е само случаят с Азия Биби.

- Според вас защо има толкова много омраза към християните в света, та в действителност те да са най-преследваната религиозна група?

- От една страна, има кърваво преследване, жертви на убийства и мъчения, които са плод на редица идеологии: идеологията на радикалния исламски фундаментализъм, по-агресивните версии на етнонационализма и разбира се, все още е оцеляващата стара

комунистическа идеология. Ние трябва също така да припомним, без да стигнем да говорим за мъртви, че съществуват феномени на нетърпимост, което е един културен факт, или дискриминация чрез несправедливо законодателство, които се срещат и в нашите страни, дори и на Запад, както Светият отец посочи отново в посланието си за Световния ден на мира - 2013 г. Неслучайно в коледната си реч пред Римската курия папата говори за опасностите и за така да се каже културната диктатура, упражнявана от идеологията на консуматорството и нови философии на сексуалността. Тези идеологии, разбира се, се чувстват застрашени от гласа на християните и от гласа на Църквата и следователно тяхното лоби пуска в ход кампании на нетърпимост и дискриминация.

- Свети Стефан умираше и молеше Господ да не вмени греха на убийците му. От събранието от вас доказател-

ства видно ли е, че християните - разбира се, чрез милостта Божия - са в състояние да простят на своите преследвачи?

- Разбира се, когато става въпрос за 105 000 смъртни случая годишно, те не са всички мъченици в богословския смисъл на думата. При все това сред тях има със сигурност известен брой вярващи, които съвсем съзнателно са дали живота си за Църквата, които често се молят за своите преследвачи и им дават прошка.

- Това прави впечатление, защото - за да можеш да простиш по някакъв начин на своите преследвачи - то е дело, което наистина идва от Господ...

- Трябва да кажа, че това е уникалната черта на християнството, защото много други култури - предхристиянска и следхристиянска - говорят обратното: за правото на мъст, за едно истинско и реално задължение да възدادеш справедливост, за честта на отмъщението. Християнството е имало тази голяма цивилизираща функция - да бъде заменена логиката на прошката, която днес има склонност да бъде забравена.

По интернет: Orientecristiano